

Pentagonul încearcă să minimalizeze pericolul pe care-l reprezintă „patrularea” în Europa occidentală a avioanelor S.U.A. cu încărcătură nucleară (ziarele)

OBIECTE PIERDUTE



- Ați pierdut ceva, sir!
- Da; o bombă cu hidrogen!

Desen de Cik Damadian

Instantanee

I. PELTZ

INSTANTANEE

Omul cu fetița

Lume disciplinată în fața magazinului de pește. Bătrini și tineri, femei și copii așteaptă cu toții să le vie rindul. Tovarășii vânzătorii lucrează de zor și cu rivnă.

Deodată - ce fu asta ? Un vlăjgan cu o fetița de mină s-a instalat drept în ușă.

- Tovarășe, la rind !
Noul venit nici nu clipește. A înlăturat, mișcând din coate, perechea din față și acum, foarte

Instantanee

Instantanee

convins, e gata să intre - el, care a venit cel din urmă - cel dintâi.

- Hei, psst ! N-aiuzi ?
Treci la rind !
- La rind ! La rind ! La rind !

Toată lumea striga.
- Bine, tovarășe, se a' prople de el un cetățean, cum vine asta ? Iei locul altora și nici că-ți pasă ? Nu te simți și dumneata ?

Vlăjganul ascultă și tace. Cu ochii jăratice privește în prăvălie să vadă cum se cîntărește peștele și să treacă primul, pragul magazinului.

- N-aiuzi, dom'le ? se supără celălalt. De ce nu îți rindul ?

Vorbise mai tărășor.
- Care rind ? binevoiește să articuleze îndrăzneț.

- O faci pe istețul ?
Rindul nostru !

- Aa... rindul ! simulează vlăjganul că s-a dumirrit.

- Da, rindul ! De ce nu respectați rindul ?

Instantanee

Instantanee

- Pentru că, rostește el îndrjrit, am copil mic !
Uite ! Și cu degetul pârros arată spre fetița.

- E fata dumitale ? se aude alt glas din mulțime.
- Da' a cui ? se miră vlăjganul.

- A lu' tata ! răspunde copilul.

- A cui ești, puțule ? o întrebă o femeie.

- A lu' tata ! repetă fetița. Și arătând cu mina spre vlăjgan :

- Nenea îl cunoaște !
- Cum ? se miră un cetățean.

Și către fetița :
- Nu e dînsul tata ?



- Nu, spune fata, tata e acasă. El e nenea ! Mă

Instantanee

Instantanee

la cînd e coadă și o să-mi dea bomboane !

Lumea izbucnește în ris.
- Treci la rind, șmecher ! se aude altă voce. De astă dată îți s-a înfundat !

Vlăjganul îmbrîncește copilul supărat, și trece la rind.

- Nu-ți mai dau bomboane !

N-are un picior

- Loc ! Loc !
Un ins rotofel, cu o brații singerii (singele gros să fie sau... singele Domnului ?) împinge cu mina fermă o bătrnică de-abia urcată în tramvai și se așează pe locul rezervat invalizilor, bolnavilor, gravideilor etc.

- N-am un picior ! mormăle el și pretinde să i se scoată bilet. (A urcat, bineînțeles, prin față).

S-a așezat la largul lui

Instantanee

Desen de H. Guttman



- Costumul e frumos, dar are o mînecă cam lungă !



O, muza mea,
revarsă te rog, asupra-mi harul,
povestea lui B. Cristea și-a Miei Cojocarul,
în vers, precum Homer, s-o pot cînta !
Povestea lor
evocă eterna tragedie,
conflictul dintre sacra, sublima datorie
și marele, imensul lor amor.

S-au cunoscut odată la curs, în amfiteatru,
ea gen Lollobrigida, cu coadă și breton,
el tuns ca lulu Cezar, cu cioc și papion,
ea-n anul III iar dînsul (al treilea an !) în IV.
Venind cu-nțirziere ea s-a plasat în fund.
El a privit-o gales, spunînd în gînd : „Valabil !”
ea s-a întors spre dînsul cu un suris amabil
și brusc din clipa ceea ei s-au iubit profund.
„Mă cheamă Barbu Cristea dar mi se zice Bob.
Te fac un Rock diseară la „Matineu”... E bine ? !”
Și-a adăugat cu-un zîmbet subtil : „Ce, nu-ți convine ?
Sau ecuatoru-ți trece cumoa prin garderob ? !”
La gluma-i rafinată a replicat și ea :
„Eu mă numesc Mioara dar mi-se zice Micky
și-am cam sfîrșit cu stagiul la poalele mîmichii !
Hai Bob, lasă-mă boabe și nu mă mai pisa !”
O, zei, ce minunată a fost întîia seară
cînd ameiți în ritmul de Rock fermecător,
el și-a scrîntit o mină iar dînsa un picior
c-au stat în ghips din tără și pînă-n primăvară.
Că s-au iubit ca Hero cu Leandru-i explicabil :
aceleași idealuri, același intelect...
Iar nița și amorul s-ar fi-mpletit perfect

Instantanee

surzind triumfător. I s-a luat bilețul și acum omul privește pe fereastră peisajul străzii.

La o stație, ochii lui întirzie pe un afiș de cinematograf: „Două lozuri - două” silabisește el (ultimul cuvânt l-a pus cu de la sine putere - ca să fie) și fața i se luminează și mai virtuos.

- Stai așa! strigă el vatmanului. Stai așa! Mă duc să iau bilete!

Și, ca prin farmec, se saltă de pe scaun și cită al zice pește a și descinde pe trotuar.

- Adică să n-ai bă ăsta un picior? se nedumerește bătrînica rămasă fără loc din pricina subit sportivului pasager.

- Dă-i naibii, o lămuirește vatmanul, are picioare. N-are obraz.

Și clătînind cu amărăciune din cap:

- Șmecher!

Instantanee

Instantanee

„A întirziat“

In personalul de Brăila. Într-un compartiment: toate locurile ocupate.



Toate, afară de unul, pe care se află, întins cearșaf, un ziar.

- Vă rog, se adresează un moșneag călătorilor, nu mai e nici un loc?

- Nici unul! răspunde sec tinerelul care șade alături de locul „marcat”.

- Mulțumesc!

Și omul se retrage.

- Ce îndrăzneală, domnule! se izmenește tinerelul.

Instantanee

Instantanee

lul. Vede, doar, că locul ocupat de ce-am pus ziarul aici? De florile mărilor?

Și, foarte indignat, își aprinde o țigară. Trenul a pornit. Tinerelul ridică ziarul și se întinde (pe jumătate) pe ambele locuri.

- De ce-ai spus, tovarășe, că-ți ocupat? se miră un călător. Văd că n-aveți nimeni și bietul bătrîn stă pe culoar în picioare!

- Păi ce să-ți fac? răspunde pe un ton burzuit tinerul. Locul a fost ocupat. Ai văzut și dumneata: a fost marcat! Dacă omu' a întirziat ce vină am eu? Și răstit:

- 'Mneata n-ai întirziat niciodată?

La cafenea

- Dă-mi, te rog, o cafea!

- Cum să fie? Neagră? Cu lapte?

Instantanee

Instantanee

- O cafea neagră!

- N-avem cafea neagră!

- Atunci, o cafea cu lapte!

- N-avem cafea cu lapte!

- Da' ce-aveți?

- Păi... avem de toate!

Ce doriți 'mneavoastră?

- Dă-mi un filtru!

- La servici, sau la ceașcă?

- La servici!

- Nu mai dăm la servici!

- Bine, atunci la ceașcă!



- Un filtru la ceașcă

- Da!

- N-avem filtru! Va

putem servi cu niște teci!

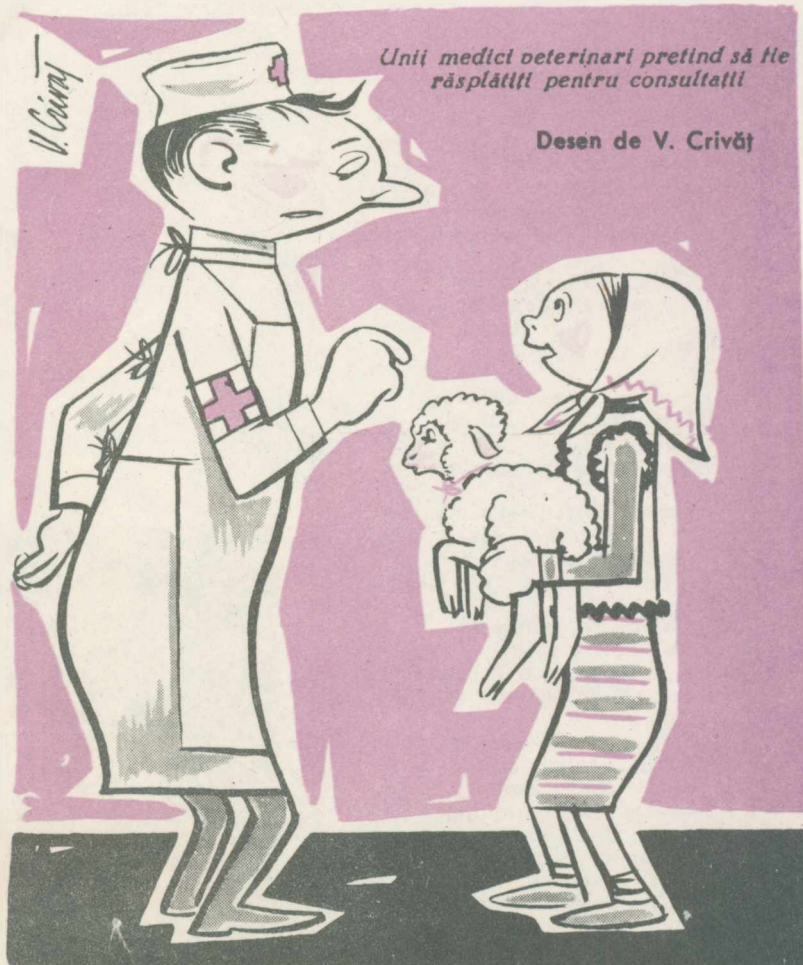
Instantanee

tragic

de nu-și oira codița destinul implacabil. Destinul implacabil era necruțător, avea mustăți imense și o mică pensioară căci undeva-n Moldova fusese șef de gară, iar el, eroul nostru, Bob, îi era „fișior“

Era o noapte neagră și fără cer senin... El dăntula cu dînsa uimind tot „Matine“ul și nu știa sârmanul că a sosit ca leul, tataia din Moldova în chip de crunt destin. Deodată ușa mare de la intrare: tranc! „Ași îți fași frecvența! Ași îți studentia? Ași îți facultatea? Ași îți datoria? Stuchite-ar să te stuche, mă las eu fără un franc!...“ Și mi l-a prins de guler și fără protocol l-a tirnit pe Bobby și mi l-a scuturat încît „băiești“ ceilalți, surprinși, s-au întrebat: „Lansează-n astă seară un Super-Rock-and-Roll?“ De-atunci, din noaptea neagră, din noaptea blestemată cînd l-a ndeșnat destinul pe Bobby, cu minie, s-aleagă între Micky și sacra-i datorie, de-atunci mi-e eroina pe oeci neconsolată. Oh, cite lacrimi grele! Oh, vai, cite suspine! Căci n-o să mai audă limbajul lui gingaș: „Hai plimbă crepul! Mami, ai dinții cu ataș?!“ și mult spiritualul: „Valabil!“ ori „E bine?!“

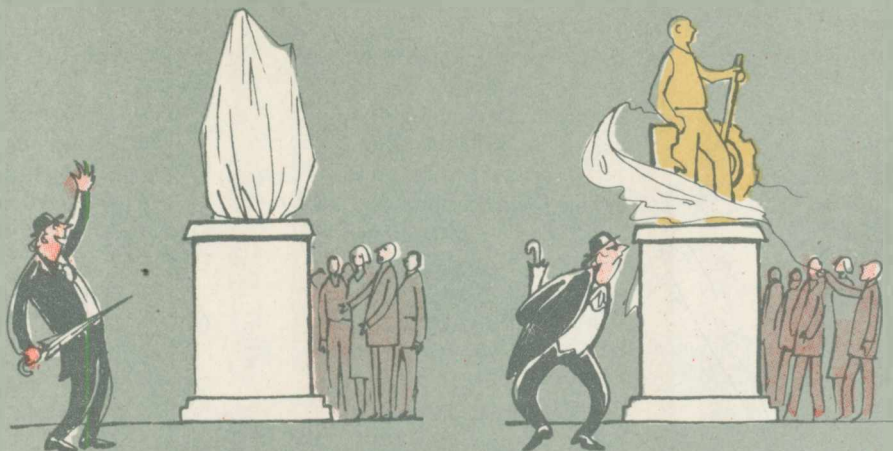
Așa sfîrșesc adesea romanele de amor, cu lacrimi, cu regrete, cu suferinți, cu dor... dar un final mai tragic, mai înflorător, eu niciodată, muză, nu cred să poestesc.



Măgarul și furnica

fabulă după DANIL ATNILOV

Desen de I. Davidescu



— Magnific, ce formă!

— ... ? ! ? !

Măgarul - poate încă n-ai aflat! -
E cu furnica rău certat.
Datează cearta lor din par-a-n care
I-a pus măgarul astfel de-ntrebare:
- Ia spune-mi, cum e tarba-n câmp,
furnică,
E-ajunsă mare, sau e încă mică?
- E mare - i-a răspuns -
E mare, frate;
Înaltă-i de un cot și jumătate!
Porni măgarul glonț, ca din pistol,
Căci își simțea stomacul tare gol,
Dar constatînd că tarba nu avea
Decît un centimetru și ceba,
S-a-nversunat măgarul foc și pară:
- Furnica-i hidă și m-a tras pe sloară!

Nu-i dă prin cap că totul se explică,
Cînd știi ce mic e cotul de furnică.

P. LUDMILA

RODICA TOȚH

Ghiocelul

De sub fașa de hermină
Ca un prunc sfios și chel
Scoate nasul la lumină
Prîmul fir de ghiocel.

Moașa, o bătrînă rază,
Scrise cu-n penel de scame:
S-a născut după amiază,
Greutate două grame.

Cu mișcările vioale
Țîncul mic, nepriceput,
A făcut să se înmoale
Pînă și-nghetațul lut.

Neau-a-n strale de dădacă
Legă-nînd plăpîndul puț
Tot privîndu-l cum se joacă
S-a topit de dragul lui.

Soarele uitîndu-și slujba
Și numit ad-hoc nănaș
A-nceput să joace sirba
(Cred că sirba din Ouaș).

De emoție profundă
Slab de inger liliacul
În răstîmp de o secundă
A albit de tot săracul...

S-au trezit de bucurie
Toate riurile-n crîng,
Ride-o salcie nurlie
Numai streșînile plîng.

Vrăbîtoiu, cum i-e felul,
Țîne-n svonuri suburbia:
- A-nflorit măi, ghiocelul,
Mare cit mitropolia!

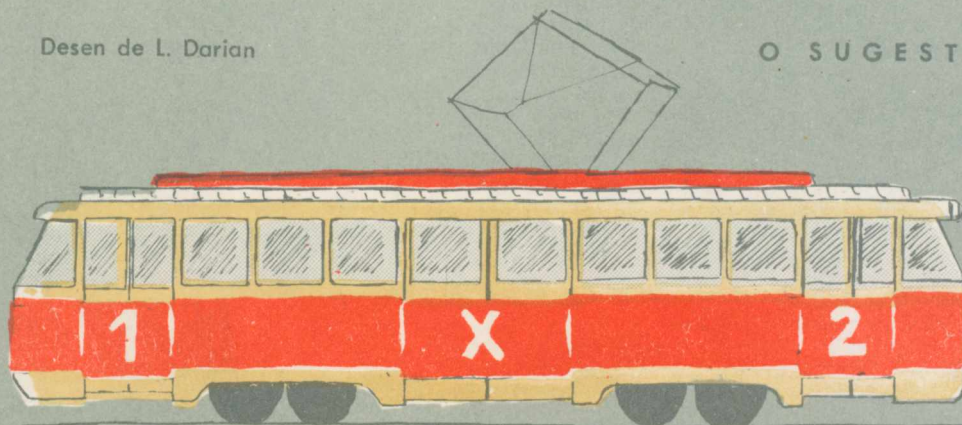
Desen de E. Arno



- Ai să mă mai minji ? ? !
- Mi-e egal, dacă spun adevărul mă bate tata l..

Desen de L. Darian

O SUGESTIE



PRONO-I.T.B.

l.d.-58



ALBĂ CA ZĂPADA

de IMRE FÖLDES

- Uite așa, acum tătici își pune halatul, își trage papucii, și ne așezăm frumos aici, în fotoliu. Luăm cartea de povești și, urcându-ne pe covorul fermecat, pornim cu Didinel spre împărăția basmelor. Zău așa, tătici va citi o poveste frumoasă pentru Didinel. Am și găsit una, minunată de frumoasă, despre Albă ca Zăpada și cei șapte pitici...

- Tătici! Ce este un covor fermecat?

- Covorul fermecat, băiețușul tău, este un covor mare și frumos, care, dacă ne așezăm pe el, începe să zboare și ne duce drept în țara poveștilor. Acum să fii atent la ceea ce îți citesc despre Albă ca Zăpada. A fost odată ca niciodată, peste țări și mări, a fost odată un împărat și acesta a avut o fată minunată de frumoasă...

- Tătici! Cum zboară covorul fermecat? Ca un avion?

- Da, dragul tău. Chiar ca un avion. Va să zică acest împărat avea o fată frumoasă. Dar această fată de împărat a fost atât de frumoasă, atât de drăgălașă, ca...

- Tătici! Are și elice?

- Covorul fermecat? Nu. Nu are elice. Va să zică, această fată de împărat a fost atât de minunată de frumoasă încât...

- Tătici! N-are nici aripi?

- N-are, dragul tău.

- Atunci cum zboară?

- Ei, Didinel, nu vrei să ascuți povestea despre Albă ca Zăpada? Covorul fermecat nu zboară în realitate, ci numai așa, în povești. Și acum stai frumos și nu te mai fii atita, lasă-mă să citesc. Va să zică împăratul avea o fiică minunată de frumoasă, iar aceasta o mamă vitregă, rea...

- Tătici! N-avea avion?

- De câte ori să-ți spun că nu. Nu avea avion. Nu avea decît o fată, iar fata de împărat avea o mamă vitregă care...

- N-avea nici vapor?

- Nu. N-avea nici vapor. Aș cum ești mulțumit? Să fie liniște, ai înțeles? Tătici vrea să citească în liniște... adică... vrea să-ți spună o poveste... despre Albă ca Zăpada și cei șapte pitici... Intr-o zi mama vitregă cea rea a fiicei de împărat își luă oglinda fermecată, se privi într-însa și...

- Tătici! Cum funcționează vaporul?

- Ei, Didinel, de ce ești atât de neastimpărat? Nu poți să ascuți liniștit ceea ce îți povestește tătici? Îți spun încă odată, stăbește-mă cu aceste întrebări stupide, fiindcă altfel...

- Dar zău, tătici! Spune-mi, cum funcționează vaporul?

- Hai să-ți spun, cel puțin înveți ceva folositor de la tătici. Ascultă frumos. Vaporul este un vas mare care este minunat - după cum îți spune și numele - de vapor. Fiecare vapor are un... hm... un cazan... și un... hm... un căpitan... Ai înțeles?

- Nu.

- Ești cam greu de cap, băiete. Ți-am spus că fiecare va-

por are un... hm... cazan... și acest cazan... cum să spun... se umple cu apă și cînd apa începe să fiarbă, atunci... hm... atunci... va să zică atunci că pîtanul dă un ordin și se ridică ancora... Și acum să vedem unde am rămas cu povestea... Da... mama vitregă cea rea a fiicei de împărat și-a scos din sertar oglinda fermecată, s-a uitat într-însa și a întrebat-o: oglindă, oglinjoară, cine e cea mai frumoasă fată din țară? Și atunci...

- Tătici! Dar vaporul are elice?

- Asta e revoltător! Iar mă întrerupi! Tocmai cînd povestea devine interesantă... hm... hm... adică tocmai cînd vreau să-ți povestesc că... și tu vii iar cu elicea aia nenorocită... Ei, ca să știi, vaporul are elice. Elicea se învîrtește în apă...

- De ce?

- Cum de ce? Se învîrtește fiindcă vaporii de apă... hm... hm... fiindcă asta e treaba ei... Potolește-te odată, băiețușule, nu mă mai enerva și ascultă povestea despre Albă ca Zăpada... Tătici ți-a promis că va face cu tine o călătorie în împărăția basmelor. Să pornim în sfîrșit la drum...

- Tătici! Nu vreau cu covorul fermecat! Vreau cu racheta interplanetară!

- Vai, ce copil îngrozitor! Mereu mă întrerupi. Nu vezi ce interesantă... vreau să spun ce frumoasă... este Albă ca Zăpada? Nu-i așa? Dar unde am rămas? Da... Va să zică oglinda i-a răspuns mamei vitregă că cea mai frumoasă este Albă ca Zăpada. Iar mama vitregă a pătît de ciudă și a hotărît că...

- Tătici! Cum funcționează racheta?

- Didinel, mă zăpăcești cu întrebările tale stupide. Bine, bine, nu mai plinge, tătici a țipat așa în glumă, iar acum îți va explica frumos cum funcționează racheta... Îți mai explic și asta, ca să fii și tu deștept ca tătici... pe urmă ne vom continua drumul spre împărăția basmelor. Bine? Va să zică... cum să spun... racheta... hm... e o chestie... o chestie așa lunguțată... și are o chestie... hm... o treaptă... și alte lucruri... care o fac să zboare foarte repede...

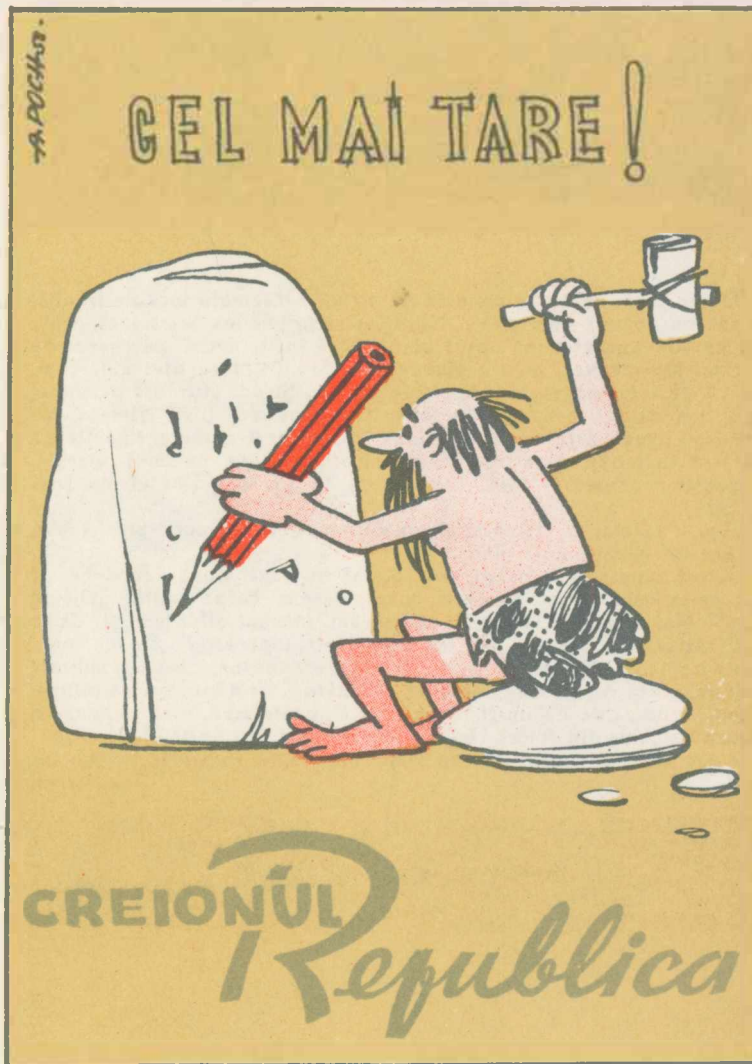
- De ce?

- Cum de ce? Fiindcă... hm... fiindcă motorul... adică vreau să spun racheta rachetel... va să zică... cu un cuvînt... Ei, copil neastimpărat ce ești, nu-i mai supăra pe tătici cu atîtea



Desen de A. Poch

SERVICIUL DE RECLAMĂ ȘI PUBLICITATE „URZICA”



întrebări inutile, mai bine stai liniștit și ascultă povestea. Ne-am oprit acolo unde mama vitregă cea rea îl cheamă pe pădurarul ei și îl poruncește să o ducă pe Albă ca Zăpada în pădure și să oucidă. Ascultînd porunca împărătesei, pădurarul porni cu biata Albă ca Zăpada în pădurea întunecoasă ca...

- Tătici! De ce a fost întuneric în pădure?

- A fost întuneric, dragul tău, fiindcă seara este foarte întuneric peste tot.

- Dar dacă a fost întuneric, de ce n-au aprins lumina?

- Didinel, iar începi cu întrebările astea copilărești. În pădure nu este lumină electrică.

- De ce?

- Fiindcă lumina electrică nu este decît în orașe.

- În sate nu este?

- Ba, este și în sate...

- Atunci de ce zici că numai în orașe?

- Va să zică este în orașe și în unele sate. În pădure și pe cîmp nu este lumină electrică...

- De ce?

- Didinel ești insuportabil. Mă înnebunești. Dacă mai deschizi odată gura, nu te mai țau la circ. Ai înțeles? Potolește-te odată și nu mă întrerupe, căci altfel nu vom ajunge niciodată la capătul poveștii și nu vei afla... hm... nu vei afla niciodată, ce s-a întimplat cu Albă ca Zăpada. Va să zică pădurarul a pornit în pădurea întunecoasă, dar pe drum i s-a făcut milă de Albă ca Zăpada și...

- Tătici! De ce arde lumina electrică?

- Așa. Înțelegi? De câte ori să-ți spun că în pădure nu este lumină electrică!

- Atunci, spune-mi de ce arde în oraș.

- Didinel, ești nesuferit! Nu mă enerva cu întrebările și întrebările astea imposibile, căci îți trag o mamă de bătaie... Ține-ți gura cînd îți povestește tătici. Pricepi? Nici un cuvînt pînă n-am terminat cu Albă ca Zăpada...

- Da, zău, tătici. Spune-mi de ce arde lumina electrică?

- Bine, am să-ți mai explic și asta, dar pe urmă să nu mai scoți un cuvînt. Ai înțeles? Va să zică lumina electrică arde... fiindcă... hm... are... un comutator... și un bec... adică... cu alte cuvînte... stai că așa n-o să înțelegi căci ești cam tare de cap, nici nu știi cu cine semeni... să-ți explic mai simplici... adică... e un pol negativ... și altul pozitiv... hm... și pe urmă un contor... și... cum să spun... un scurt circuit... adică... Ascultă Didinel, nu mă mai enerva, dacă vrei să fim prieteni... Așează-te acolo pe scaunel și fii atent la poveste... Am spus că pădurarul i s-a făcut milă de Albă ca Zăpada și...

- Tătici! Tătici! Pe vapor este lumină electrică?

- Mario, Mario, lasă gătîtul. Vino repede și țiu de aici, că nu știi ce fac. E insuportabil! Nu poți să stai liniștit zece minute să citești în tihnă o carte care te interesează...

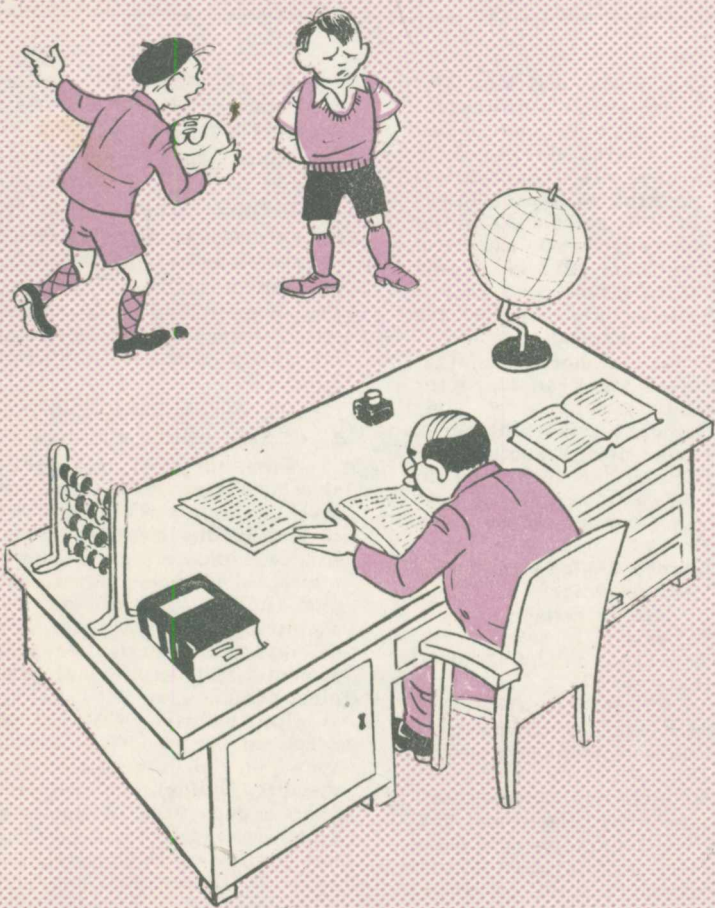
Un mutat

Mama mea, ca toate mamele de altfel, e o femeie tare de treabă, dar are un cusur: nu-l place. Nimic. Orice-l aduc, orice fac, orice spun, ea știe una și bună: nu-l place. Mai întâi, acum patruzeci de ani, când s-a măritat, nu l-a plăcut tata. Și nu-l place nici azi. Tata, zice că el așteaptă și azi luna de miere. Și de câte ori o spune, mama îi aruncă o asemenea privire că-i provoacă tuse. Și tata tușește până trece privirea. Dar mama începe să-l numere țigările pe care le-a fumat în ziua respectivă și atunci tata nu mai tușește. Se oprește: „Tușește, tată, zic eu, că te îneci!” Dar el nu mai are curaj.

Așa e mama. O mamă cum nu sînt multe, sau cum sînt toate, dar are un cusur: nu-l place.

Acum cincisprezece ani s-au mutat în casă nouă. A doua zi după ce mobila a fost aranjată, mama a spus că se mută. „Nu-mi place!” Noi toți care tocmai căraserăm ultimul șifonier, și de o clipă stăteam frînți pe pat, ne-am privit îngrozii: „De ce nu-ți place, mamă?” „Ce, asta-i casă? Vouă vă convine, că v-ați mutat! V-ați însurat! M-ați lăsat singură! Cu tata!” Și a început să plîngă. „Mamă!... dar... de ce nu-ți place casa?” Frate-meu, mai nervos, a îndrăznit: „Una din două! Ori nu-ți place tata, ori nu-ți place casa!” Ne-a dat niște cozonac și cînd l-am spus că e formidabil, s-a lu-

SUPRAVEGHERE NECESARĂ



— Dacă îți face tatăl tău problemele, de ce nu vii să ne jucăm ?!

— Nu pot: dacă plec de lângă el, le dă peste cap!...

Deser de Fred Gheneșcu

minat la față. Dar tot ne-a aruncat-o: „Mîncați! Că la nevestele voastre...”

De cincisprezece ani, zi de zi, nu am auzit decît o singură întrebare: „Cînd mă mutați?” Noi spunem bună ziua, și mama „Cînd mă mutați?” Că e casa friguroasă. Mai ales iarna. Tata încearcă de fiecare dată să-l explice că iarna, oricum, e mai frig decît vara. Așa a mers un an, doi, trei, pînă ce într-o zi a început și el: „Cînd ne mutați?” Noi, eram năuci. Dar, pentru că toată lumea spune că doi feciori, așa cum sîntem noi, mai rar, dădeam din cap: „Curînd!”

Și în sfîrșit am găsit un schimb. A venit cineva și l-a plăcut casa. Mama s-a dus cu tata și a văzut locuința alula. Tatăl l-a plăcut. Mamei nu. Dar a admis. S-au făcut formele. Și săptămîna trecută s-a hotărît mutatul. „Joi,” a propus tata. „Vineri,” a spus mama. „Vineri!” a acceptat tata... Mama s-a gîndit: „Parcă tot joi!” Tata, prompt: „Fie joi!” Pînă la urmă a rămas pe sîmbătă. Pentru că tatăl îl era indiferent joi sau vineri.

Noi doi, eu și cu frate-meu, am promis că sîmbătă dimineața la ora cinci, vom fi prezenți pentru mutare. Tata și-a luat angajamentul să vorbească cu un șofer să vină cu autocamionul. Seara am trecut pe la el: „Ai vorbit?” „Vorbî!”

Sîmbătă dimineața ne-am sculat la ora patru. La cinci eram prezenți la mama. La cinci și zece a început să plouă. Turna. Știi cine era de vină că ploua? Tata. Mama stătea pe un balot, cu mîinile încrucișate: „Ai aranjat, nu?” Tata a ridicat din umeri: „Ce sînt eu, Topor?” „Topor?” a sărit mama. Topor! Și dacă nu ești Topor, nu puteam să ne mutăm ieri? Ce, Topor și-a spus să te muți sîmbătă?” „Tu ai spus!” Mama s-a ridicat de pe balot: „Eu am spus vineri!” „Și eu am spus vineri.” „Ba tu ai spus joi!” Tata a ridicat un deget: „Să zicem că am spus joi! Dar unde vezi tu că joi e sîmbătă?” Mama s-a așezat iar pe un balot. După o clipă iar și-a încrucișat mîinile pe piept și a privit la tata: „Unde-i autocamionul? Ai vorbit cu autocamionul?” Tata, nu știu cum dar îl ardea de bancuri: „N-am vorbit cu autocamionul! Am vorbit cu șoferul.” Mamei l-a sărit țandăra: „Și unde-i șoferul?” Tata era calm. „Dacă a văzut că plouă...” „Și ce dacă plouă? Dar șoferul nu-l de vină! A văzut cu cîpe stă de vorbă, și ce să vină?” Tata s-a ridicat: „Dacă vrei, mă duc să-l aduc.” „Pe ploaie? Poate mai cazl la pat! Abia se ține pe picioare și vrea să plece pe ploaie! Ce spuneți ce vitează e tinerelul?”

Am stat la fereastră pînă la trei. Ploaia nu mai conținea. Cînd am plecat acasă, picam de somn. Cînd m-am așezat la masă, telefonul. Tata: „Ne mutăm! A stat ploaia și a venit șoferul!”

Am lăsat masa, casa, nevasta și copilul și am fugit la mama. Frate-meu venise. Cînd am intrat în curte el leșea cu un pat în spî-nare. Cînd am intrat în casă, am auzit din stradă un urlet. Era vocea lui frate-meu. Tata și șoferul în autocamion, au dat să tragă patul, dar a căzut o scîndură, și frate-meu a proptit-o cu capul. M-am dus cu el la spital și l-au pus copci. Cînd ne-am întors, frate-meu avea capul învelit în alb. Zîmbea, vinăt, ca să n-o sperie pe mama. Mama l-a strigat tatăl: „Uite ce l-ai făcut! Cînd te dai jos din camion, e val de capul tău!” Tata, tot cu bancurile: „Pînă una alta e val de capul lui!”

Am scos lămpile din plafon. Două lămpi cu globuri. Fiecare lămpă cu cîte trei globuri. De la plafon pînă în camion am rămas cu lămpi fără globuri. Tata era mulțumit: „Ce-mi trebuie globuri!”

Am încărcat tot. Ne-am suit pe camion. Pe lucruri. Mama lîngă șofer. „Mamă, știi adresa?” „O știe tata!” A trecut și tata lîngă șofer. Am pornit.

Am mers vreo jumătate de oră. Pe urmă încă o jumătate. Apoi ne-am întors pe unde am venit. Frate-meu și cu mine ne uitam uimii unul la altul. Am mai colîndat încă o oră prin București cu camionul în care se afla casa noastră. Mergeam așa, hai-hui. Nu ne scăpa o stradă. Frate-meu s-a aplecat la cabina șoferului: „Ce s-a întimplat?” Mama a scos capul pe ferăstrucă: „Tata a uitat adresa!”

Pe la șase am ajuns. A început descărcarea. Fostul chîrtaș, schimbul nostru, plecase de mult. Am început să cărăm în casă paturile, masa, scaunele, șifonierele. Frate-meu avea lacrimi în ochi. Cu o mîină ținea de șifonier, și cu alta se ținea de cap. L-am trimis acasă, dar n-a vrut. Să nu o sperie pe mama.

În sfîrșit, cînd toate erau în casă, și noi patru așezați, rupți de oboseală, pe scaune, frate-meu a spus: „Să fie cu noroc!” Și a leșinat. Cînd s-a trezit a întreat: „N-am uitat nimic?” Și după cinci minute mama și-a amintit: „Am uitat ciinele!”

S-a dus tata și l-a adus. Pe jos. Cînd a venit cu el, tata era galben. L-a tras ciinele cu o viteză de simplon.

Noaptea, ciinele a mîncat, în cadrul acțiunii de deratizare, niște otravă pentru șobolani. Și a murit. Mama a remarcat: „Frumos mutat! Fără globuri! Fără ciine!” Frate-meu, care avea capul înfășat, zîmbea.

Ieri m-am dus să văd cum se simt în noua locuință.

Tata: „E bine! E grozav!”

Mama: „Nu știu! Să vedem!”

Noi: „Mamă dragă, dar e minunat!”

Mama (plîngînd): „Știu! Vouă ce vă pasă! V-ați mutat... V-ați însurat! M-ați lăsat singură. Cu tata!... Hai, așezați-vă să mîncați ceva!”

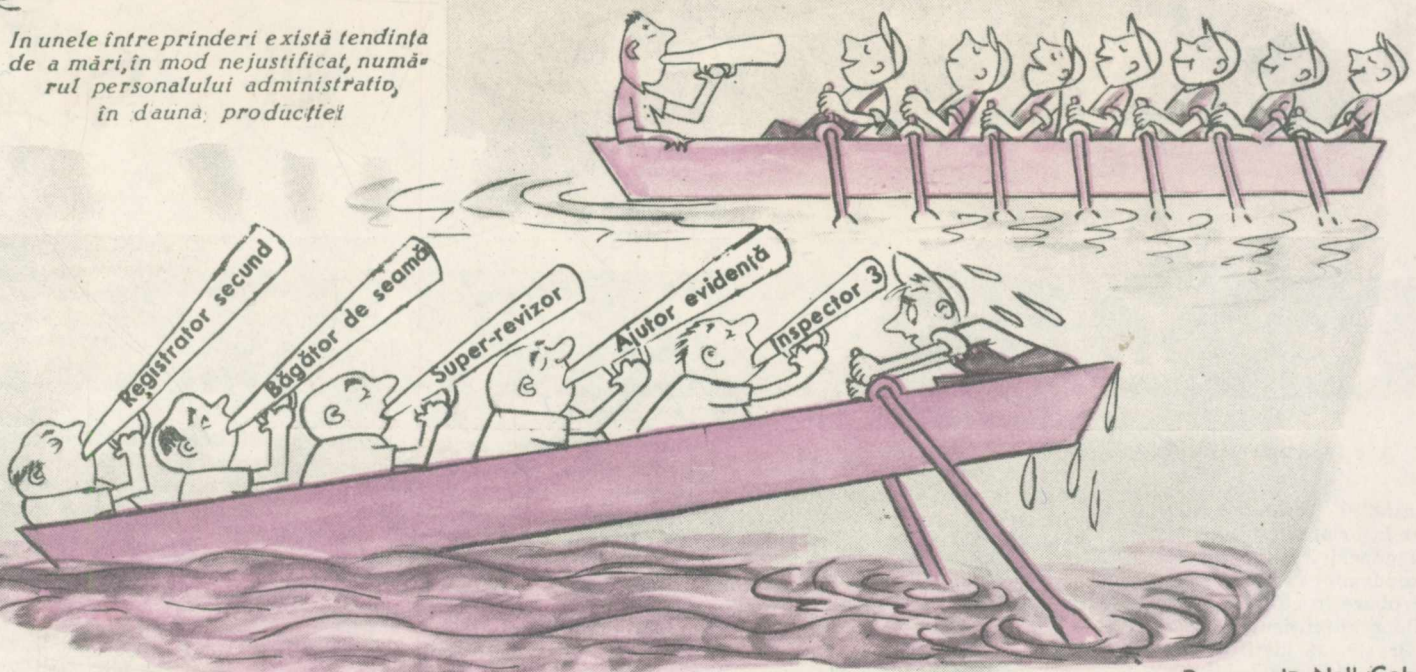
Noi: „Mamă, e foarte bun! Mai vrem!”

Mama: „Mîncați!... Că la nevestele voastre...”

Tata tace. Fumează și zîmbește. Se apropie de mama: „Cine a spus sîmbătă?” Mama are o licărire de bucurie în ochi: „Iar fu-mezi? Ce spuneți, ce mai fumează tinerelul?”

Noi doi, eu și cu frate-meu, plecăm spre casă. Mulțumii. Liniștiți. „Mă, e grozavă mama! Dar știi... avea dreptate! Aici e mai bine! Acolo era frig!” Mergem alături îngîndurați. „Da... E grozav!”

In unele întreprinderi există tendința de a mări, în mod nejustificat, numărul personalului administrativ, în dauna producției



Desen de Nell Cobor

AL. VIANU

O seară cu surprize

Mi-au sosit neamuri din provincie. Prilej de mare bucurie, mai cu seamă că nu trebuie să doarmă la mine. Dorm la Grigorache, o rudă îndepărtată, dar care și-a cumpărat de curând (proastă inspirație) un fotoliu pat și o dormeuză, pe care i le-am vândut chiar eu (bună inspirație). A doua zi după sosirea lor, am primit un telefon de la Grigorache. A vorbit mai scurt ca niciodată:

- Aho... tu ești? Da?... Să-ți fie rușine... Acum înțeleg de ce te-ai grăbit să-mi vinzi mobila pat!... Le-am povestit eu, că în schimb tu ai masă mai mare decât a mea. Una de 12 persoane!... Urează-ți spor la bucătărie nevestii!

Și mi-a trântit telefonul. Apoi am căzut la o tranzacție: fiindcă neamurile s-au dovedit oameni de treabă, și nu altfel, cum ni le-a înfățișat o mătușă acrișoară, am împărțit sarcinile pe din două cu Grigorache: Grigorache cu sectorul dormiti, eu cu sectorul distracții. Nenea Tăscă m-a avertizat că nu părăsește Bucureștii, până ce nu-i duc la „Revista 58”. Am îngâlbentit, fiindcă biletele erau vândute pe trei săptămâni înainte. Și am recurs la o stratagemă. Am luat-o deoparte pe mătușă Ruxandra, soția lui, i-am destăinuit că la „Revista 58” sînt balet „French-cancan”, i-am explicat ce-i ala French-cancan, și în clipa următoare ea s-a repezit la nenea Tăscă:

- Hai? De ăștia-mi ești, bărbate?... Să-ți fie rușine!... Ia privește-l. Are 68 de ani și-i arde de French-cancan! De balet! Boulevardistule!... (Apoi către mine) Nepoate, ne duși la un spectacol pe auzite, nu pe văzute!...

I-am arătat că pe auzite e numai la radio, și după îndelungi tratative am luat bilete la un teatru de proză. Eu am plecat înainte cu soția, iar nenea Tăscă, mătușă Ruxandra și mătușă Consuela urmau să vină mai târziu, după ce vor fi vizitate-o pe bunica. Cinci minute înainte de ridicarea cortinei răsar neamurile. Intii mătușă Ruxandra. Palton, pălărie, fular, manșon.

- Ia uite la ea, mormăi soția! Vrea să rupă inima Bucureștiiului cu paltonul ei!... De ce nu și-a prins o placardă pe ei: „stofă de import, cămilă naturală!” Ți-am spus să nu luăm biletele alături!...

Apoi a apărut mătușă Consuela și unchiu Tăscă.

- Poftim! mă fulgeră nevasta! Și ăștia îmbrăcați! Hotenții! (Sînt neamurile mele). Spune-le să-și lase hainele la garderobă, și în pauză o să le expună în hol lângă bufet! Să facă parada model în hol, nu în sală!...

- Taci, dragă, ne aude nenea Tăscă!...
- N-ai grijă! Nu te aude! Nu vezi? Are căciula trasă peste urechi!... Și ce naiba s-o fi lăudat cu paltonul lui! Că-i doar luat de la consignație și întors de două ori!

În sfîrșit, ne-au zărit. Eu înghețasem în fotoliu. Noroc că soția le-a făcut semne dragăstoase cu mina, ei s-au apropiat, ne-am îmbrățișat și au luat loc în fotoliile de lângă noi... Nevastă-mea încercă să rela discuția:

- De ce n-ai lăsat...
- Firește, am intervenit eu prompt, de ce n-ai lăsat să vă așteptăm atît?...
- Nepoate, ține-mi tu paltonul, stăruie mătușă Ruxandra, făcîndu-se comod. E o căldură aici!... N-are rost să stai cu paltonul. Și în clipa următoare nu mai stătea cu paltonul pe ea. Stătea cu paltonul pe mine.

- Ia și manșonul, nepoate.
- El are manșuși, nu-i trebuie manșon, scrișni soția...
- Păi nu să-l îmbrace, să-l țină.
- Stai, măi femele, vorbi muștrător nenea Tăscă. Unde mă rog te trezești? Nu-i arunca vralște lucrurile în brațe, că doar nu-i hamal. Dă-i-le ordonat, să le rindufască pe-un genunchi, să aibă loc și de paltonul meu. Nu te superi, nu?...
- Nu mă supăr, răspuse îngăduitoare mătușă Ruxandra, înfășurîndu-mă ordonat în jurul gîtului batlicul ei...
- Vezi să nu-i pierzi, nepoate, că-i mătase naturală.

- N-o să-l plardă, replică grijulie mătușă Consuela, că uite îl înfășor deasupra ularului meu... Simțeam în jurul gîtului o căldură plăcută, binefăcătoare, păcat însă că-mi înțepenisese capul din cauza metrajului exagerat, care-mi fixase ceafa ca într-un bandaj de ghips.

În brațele și pe picioarele mele, domnea acum o oarecare ordine. În brațe, paltonul lui nenea Tăscă, pe piciorul stîng, blana mătușii Consuela, pe piciorul drept, dromaderul mătușii Ruxandra, pe brațul stîng îmi atîrna poșeta, iar de brațul drept mă clupea cu dușmănie soția, să mă învăț minte, să-mi mai aduc neamurile la teatru! Pe cap nu izbuteam să aflu dacă am ceva, dar mă îngrozeam la gîndul că s-ar fi putut răci pălăria cu pană de struț a mătușii Consuela...

A început pîsea. O comedie celebră. Sala ridea cu hohote, iar eu aveam o înfățișare, de parcă aș fi asistat la cele „Două orfeleline”.

- Ți place? mă bătui vesel pe genunchi nenea Tăscă.

- Îmi place, gîfii eu încercînd să-mi dez-morțesc piciorul!...

- Are stofă autorul!... hohoti el.
- Are! Dar și paltonul are, nu glumă!... De ce n-ai venit barem cu scurta? Ce naiba, sînt nepotul dumitale! Puțină milă!...

Apoi era să leșin de spaimă:
- Nevastă, scincii eu, nenorocire! Nu mai văd cu ochiul stîng! Așa, deodată! Mă înțeapă îngrozitor!...

- Păi cum o să vezi dacă ți-a lunecat pălăria pe o parte și ți-a intrat struțul în ochi!...

- Teribilă pîsea! hohoti mătușă Ruxandra! Cînd o să ne mai duci la teatru, nepoate?
- La vară, cînd se umblă în talie, am bufnit eu de sub grămada de textile.

Și sala ridea cu poftă. Replicile scînteietoare ale comediei se încruciau. În spatele meu unul se îneca pur și simplu de ris! Începuse să mă amuze și pe mine. Necunoscutul abia reușea să scoată cite un cuvînt:

- Teribil!... Teri... bil!... Ia uite, frate, ce idee!... Cu... cu trei fulare, pe căldura asta!... Și cu pălărie cu struț pe cap! Ha! Ha! Ha! Ha!... Și cu două paltoane de damă pe ei!...

După un sfert de oră mi-am dat seama că personajul nu era pe scenă. Era în sală...

Noroc că se terminase primul act. Mi-am săgetat neamurile cu privirea:

- Uite ce, dacă vă arde cumva de extra-vaganță n-aveți decît să vă țineți voi zestre, nu să mi-o îmbrăcați mie!... Asta e! Sau, de nu: la garderobă!...

- La garderobă? ...se aprinse mătușă Ruxandra. Ți bați joc de noi? ...Poate în sfîntonier la garderobă! Că ne-am certat un sfert de oră pentru un culer! Să-ți fie rușine cu garderobe voastre de teatru! Auzi! Cică nu mai e loc! Dacă știam eu că nu e loc de paltoane, mergeam pînă la urmă la French-cancan!... Dar probabil nici acolo n-or fi avînd garderobă, că d-ala vin săracele, neîmbrăcate!...

Mi-am cerut scuze, am luat paltoanele și am pornit la garderobă. De la garderobă am pornit spre biroul administrativ, cîcă acolo se află vreo două culere libere. Am găsit ușa încuiată. Așa că pentru actele II și III am rămas în hol, împreună cu alți spectatori să ne păzim paltoanele care o dîneau pe balustradă, iar în pauze, familia ne povestea ce se întimplase pe scenă!...

P. S. Cele povestite mai sus sînt fapte cu totul imaginare. Nu mi-au venit neamuri din provincie, iar la teatrele „Nottara”, la cel din bd. Magheru sau aitele nu rămîn niciodată cu paltonul în brațe, fiindcă prietenii care locuiesc în blocurile alăturate mi-l păstrează pînă la sfîrșitul spectacolului!...



I N L U M I N A F A P

A aparține

Săptăminalul „France . Nouvelle” ne informează despre recenta descoperire a unui membru al Academiei Franceze, menită să probeze în chip definitiv drepturile Franței asupra Algeriei și, firește, să justifice războiul absurd care are loc acolo. Într-o scrisoare adresată unui ziar de provincie, distinsul academician relatează că răsfoind vechiul său dicționar „Littre” a dat peste o dovadă puternică: drept exemplificare a verbului *a aparține*, se află inserată revelatoarea propoziție „Algeria aparține Franței”!

Ce mai vreți? - pare să afirmă respectabilul cărturar.

La drept vorbind, dovada furnizată de dicționar (prin osteneala nobilă și plină de logică a distinsului academician) e absolut valabilă. Dar, bine înțeles, pentru vremea când a fost întocmit bătrînul dicționar, ale cărui exemplificări puteau să aprobe cu egală, dar tot atât de efemeră, îndreptățire: „India aparține Angliei”, „Valahia aparține Turciei”, „Marocul aparține Franței”, etc., etc.

Astăzi, asemenea propoziții mai pot să ilustreze verbul *a aparține* numai la timpurile trecutului: *aparținea*, *a aparținut*, *aparținuse*. Cit privește indicativul prezent, *aparține*, el mai poate fi folosit cîtva timp referitor la unele întirziate colonii; în nici un caz însă nu e recomandabil să se înscrie asemenea utilizări ale verbului în dicționare pentru a nu fi nevoite de rectificări la edițiile viitoare. Așa cum se va întimpla, desigur, cu bătrînul „Littre”, care la o eventuală nouă ediție va trebui, de dragul evidenței, să ilustreze verbul *a aparține* (dacă ține neapărat la vechiul exemplu) prin propoziția: „Algeria aparține algerienilor”!

Muncă grea

După cum relatează „La Gazette de Lausanne”, în ultima vreme, clericii din Marea Britanie sînt supuși unor eforturi de imaginație cu totul neobișnute, datorită indiferenței din ce în ce mai grave a enoriașilor față de slujbele religioase.

• Astfel, reverendul Geoffrey Beaumont, din Camberwell, ca să strînească interesul credincioșilor pentru ceremoniile din sfîntul lăcaș, a transcris slujba bisericească anglicană pe un ritm de Rock and Roll, imnurile

avînd partituri speciale pe arile de vals, foxtrott, etc.

Soluții nu mai puțin ingenioase au găsit și reverendul Tony Reid din Soho, care a acceptat să facă parte din juriul unui concurs de frumusețe, și reverendul Theodore Child, din East Hasting, care a apărut în fața credincioșilor deghizat în... diavol. („E amuzant cîteodată să treci dintr-o tabără într-alta” - a explicat el cu simplitate enoriașilor stupefiați). Traveștiul reverendului Patrick Magee din Kingston, a fost ceva

mai puțin fioros, deși, după cum socotesc unele voci puritane, era tot în legătură cu necuratul; el s'a deghizat în... femele!

Cît despre reverendul Robert Craig, constatînd că la ora slujbei în biserică nu se afla decît un singur credincios, a încălecat pe motocicletă și a pornit în circuit prin parohie ca să-și trezească enoriașii în sunetele stridente ale claxonului (care, după cît se pare, n'avea nimic de-a face cu trîmbițele Ierihonului).

După cum se vede, în ierarhia

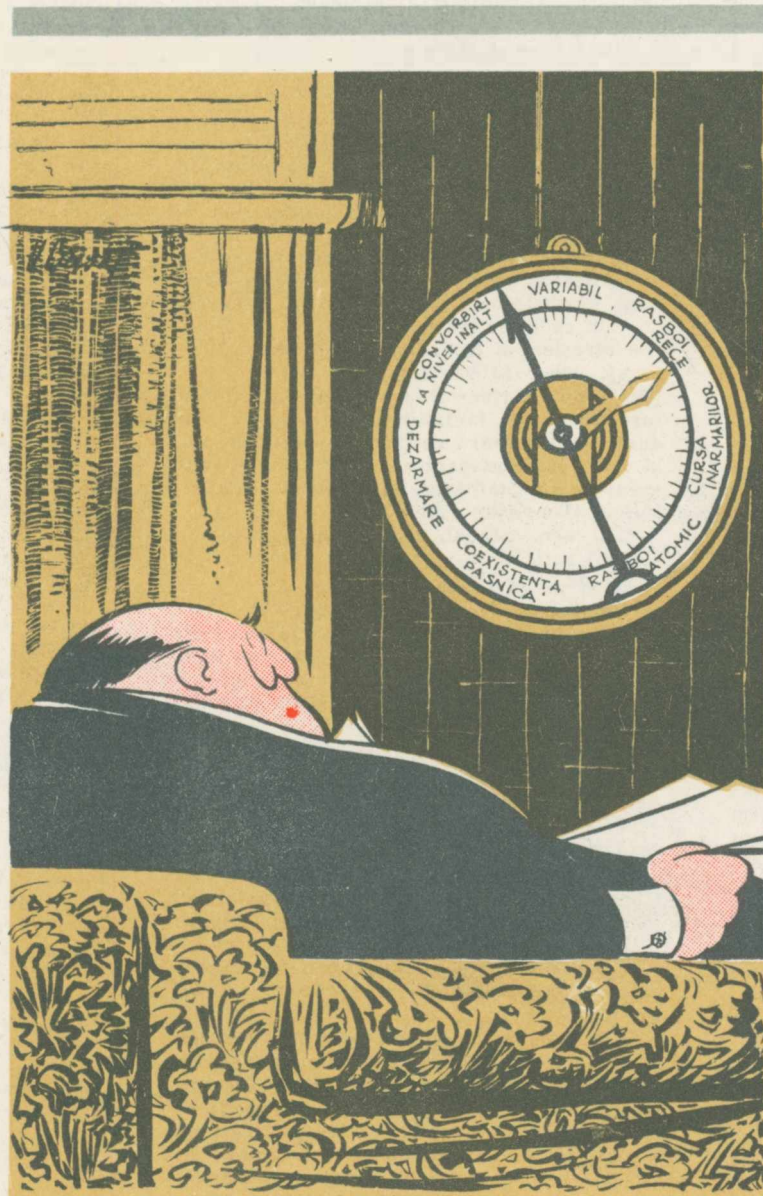
clasică a efortului, osteneala preoșilor britanici se apropie din ce în ce mai mult de indicativul: „muncă grea”!



Intre vodcă și whisky!

În presa americană apar de la o vreme anumite strigăte de alarmă în legătură cu un fenomen ciudat dar nu lipsit de explicații: pe piața tradițională (internă și externă) a whisky-ului american s'a ivit un concurent puternic care cîștigă teren în chip vertiginos: vodca!

În disperare de cauză, fabricanții lansează, una după alta, noi formule de whisky (parfumat cu portocală, cu lămile, cu



— Iar se strică vremea!...

Desen de V. Crivăț

NOTE DE CĂLĂ

Despre Bri

de MIRCEA DAVEL

Recordurile stabilite ni l
Transmite radio-ul aeria
Sir Brighton Leoy McAl
N-a cheltuit nimic cinctz

O flotă scufundată în oa
A fost spîrlită ca un pu
La douăzeci de leghe de
Pe niște ciocuri dure de

Iar lorzil de hermină și
Alătura de glacialii duc
Iși mestecă'n comun ind

Și'n cercul lor de secole
Atunci cînd încetează so
Înnebunesc, statistic, din



„INTERDEPENDENȚĂ“ ATLANTICĂ

TELEOR

pentru a combate pătrundere a con- Bineînțeles, anumite presa americană nu să considere acest succes al vodcii drept „rovocare sovietică“, „comunistă“, etc. etc.

ămine decit ca FBI-ul acțiune iar consu- re preferă vodca să a fața falmoasei co- u cercetarea activi- americane!

le sint salvate!

st clarificată, în fine, ă de mare interes care ținea încordată vreme perspicacitatea nți de peste ocean. ndelungați de aseme- „National Geographic în Washington a co- cent rezultatul stu- vestigațiilor sale în zebrei.

atut inaltului for a-

nunță, că după cum s'a stabilit cu toată precizia, „zebra este un animal de culoare deschisă cu dungă neagră și nici de cum - așa cum în mod eronat s'a crezut multă vreme - un animal de culoare închisă cu dungă albă" l...

Se crede că, intrucit zebra s'a stabilit a fi un animal cu fond alb, Ku-Klux-Klan-ul va lua hotărârea ca grațiosul patruped să fie șters de pe lista neagră l...

Un nou succes al științei americane l...

ION CĂLIMARĂ

Așadar în coaliția atlantică lucrurile merg acum pe bază de interdependență. Ce este interdependență? Interdependență este atunci când fiecare depinde de fiecare. Adică reciprocitate. Adică frățeste. Adică una mie, una ție... Așa cum s'a întâmplat, ca primă ilustrare a acestor noi relații, în cazul furnizării de arme Tunisiei, când S.U.A. și Anglia au făcut între ele „una mie, una ție“ lăsând deoparte pe francezii care, prin acorduri mai vechi, erau cei dinți în dreptății să facă aceste livrări.

Recent însă, după ce Franța s'a cam zburliț, iar între cei doi împărțitori ai prăzii s'a strins o interdependență „la toartă“, iată

că intervine o nouă ilustrare a acestui principiu al armoniei atlantice.

Anglia se oferise, nu de mult, să-i furnizeze Germaniei occidentale niște avioane de vânătoare cu reacție în vederea reînjghebării falimosului Luftwaffe. Clientul era foarte mulțumit de calitate a mărfii (avioanele Saunders-Roe SR 177 fuseseră cercetate de celebrii experți ai aviației germane Heinkel și Messerschmidt) și comanda era pe cit de iminentă pe-atit de „grasă“. Așteptind-o, John Bull își frecă mâinile în contul substanțialelor încasări care aveau să urmeze. Și comanda a venit. Numai că, în urma unor subtile prestunți de culise, ea este adresată, nu la Londra, ci la New York, și are în vedere nu livrarea celebrelor SR 177 („cele mai bune din lume“, cum spun cu modestie englezii), ci a aparatelor similare americane „F.104 Starfighter“...

Urmările acestui fapt sint din cele mai grave. În cadrul interdependenței lucrurilor, 400 de muncitori de la Saunders Roe au și fost concediați și alți 1500 își așteaptă pe curînd foile de lichidare. De aci rezultă o altă consecință: Saunders Roe fiind lovit de moarte, americanii urmează să livreze Angliei, odată cu rampele de lansare pentru rachete, și... avioane de vânătoare pentru paza acestor insule...

Această „lucrătură“, împreună cu întreg șirul de necazuri dependente, a stîrnit în Anglia o furie fără margini.

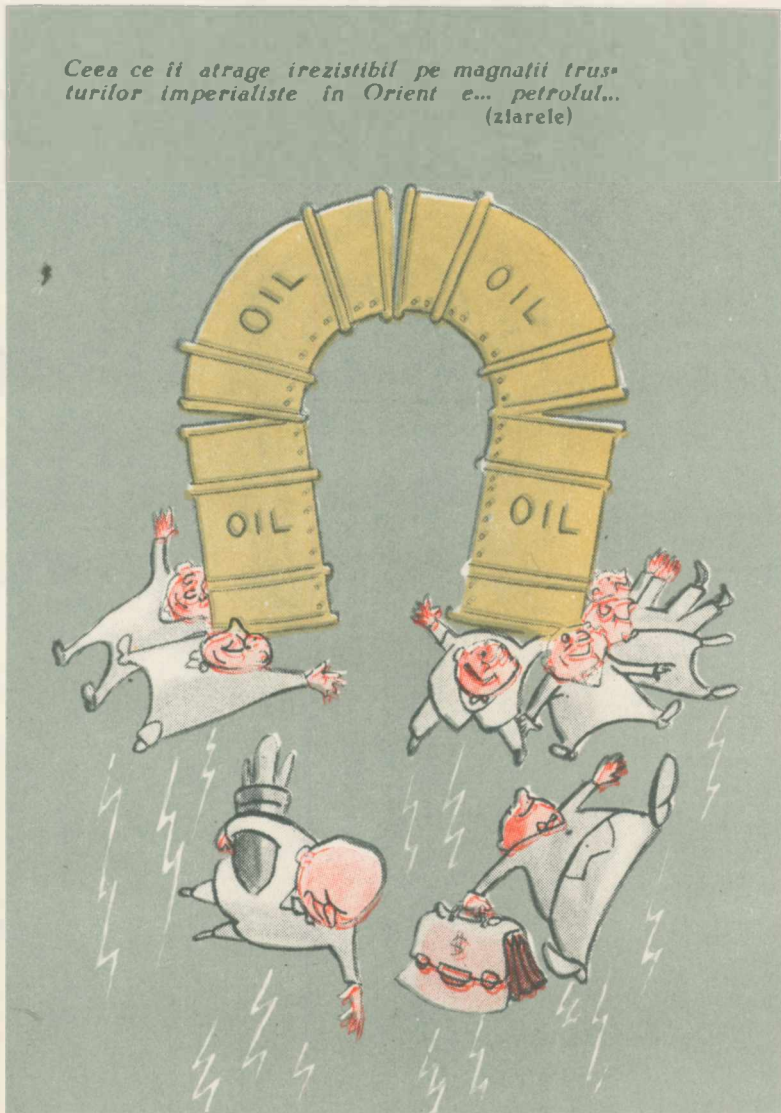
Presa britanică apreciază operația „F. 104 Starfighter“ ca o „lovitură jocosă dată orgolului național englez“ și „industriei aeronautice britanice“, de către cei doi aliați „pe care într-adevăr nu se mai poate pune nici o bază“.

„Așadar, scrie cu amărăciune „News Chronicle“, germanii vor să-i aibă pe „Starfighter“. Și totuși, cînd l-am văzut acum trei luni în America, acest aparat avea atîtea defecte încît părea să n-aibă, ca armă, mai multe însușiri decît o coadă de mătura... căreia dealtfel îi seamănă l...“

Ca urmare a indignării generale se dă ca sigur un protest energic al premierului Mac Millan pe lângă președintele Eisenhower.

Dar, oricît ar fi de dureros pentru englezi, acest protest nu va schimba nimic din legile implacabile ale interdependenței atlantice, care nu e altceva decît binecunoscuta „interdependență“ dintre peștele cel mare și peștele cel mic l...

Ceea ce îi atrage irezistibil pe magnații trusturilor imperialiste în Orient e... petrolul... (ziarele)



MAGNETUL

Desen de Nell Cobar

DIN ZONA DOLARULUI

DIN ZONA DOLARULUI

DIN ZONA DOLARULUI

I. BERG

Epigrame...

încruciate

ORIZONTAL :

1. Epigrama de-altădată
A avut și ea un tată.
Dar aici e, dragii mei,
Vorba de bunicul ei.
Din futorul de satire
Am desprins aceste fire :
„Criticii țintesc cu zel
Nu în corb, ci-n porumbel”
2. E umor, dar din păcate
Nu-l decît pe jumătate.
- Om isteț. O lume-l știe
Ca pe-o epigramă vie.
3. Scrie-ntr-una, dar nici cînd
Personal n-a scris vre-un rînd.
- Fără să plătesc nimic,
Contul s-a făcut mai mic!
4. Imi iau dreptul fără drept
Și mă cred că sint deștept.
- Spui adesea în tăcere :
Dinșii văd, inima cere.
5. La vapor o vezi din plîn.

6. Un ținut german la Rin.
- Fără poantă, îți dai seama
Că nu-l bună epigrama.
7. Prima notă din dosare!
- E-o vrăjitorie mare,
Ca iubirea - zice Helne -
Tot așa plină de taîne.
8. Cu o lună-i comparată.
Netedă, cu luctul mat.
A fost des epigramată
Mai ales de Cîncinat.
9. Verbul ce-l găsești mereu
Pe ogor și în... careu!
- Meșterul Boileau, cu stimă,
Despre epigramă spune :
A împodobit cu rimă
Vorbele de duh mai bune.
10. Nume de poet. Te cheamă
Instinctiv spre epigramă.

VERTICAL :

1. Nu-s actor, dar ca simbol,
Am „interpretat” un rol.
- S-a obișnuit să șadă
Și la epigramă-n coadă!
2. Epigrama-n orice caz
Fără dînsul n-are haz.
- Rude care sint perechi ;
Și-n umor, clienți mai vechi.

3. Epitaful, mulți îl știu :
„In această groapă,
Zace un sicriu ;
In sicriu, un...” Hei ?
Ghici, ciupercă, ce-i ?!
- I-a lăsat Ancuța nume
Și-a ajuns vestit in lume.
4. Fie bune, fie rele,
Tot vorbim aici de ele.
5. V-amintiți de-acea ilară
Epigramă feroviară :
Nu-i semnalul roș afară,
Ci un... de șef de gară !
- Glumele, dacă plăcură,
Cîrculă din gură-n gură
Ca și strofa bunăoară,
Despre vin și apă chioară :
„Cea mai bună băutură
Este apa de izvor,
Dacă la o picătură
Put un... kil de vinșor !”

8. Doctorul l-a spus odată
Să nu bea prea mult lichid
El l-a ascultat îndată
Și de-atuncea bea... *soldă* (Radu Rosetti)
Astăzi l-am găsit prin gropi ;
Din lichid mai sint... trei stropi !
- E aci de două ori !
- Notă de traducător!
(Mi-amintesc de-o epigramă
Cu ocazia aceasta :
„E-un traducător de seamă :
Își traduce și... nevasta !”)
9. Hazul are o parteneră
Mai acidă, mai severă.
- Epigramă-i negreșit
La-nceput și la sfîrșit.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

6. Viața lui e-un șir de scene,
- Poanta lui e în desene
(Le găesc mulți cititori
Și-n „Urzica”, uneori).
7. Nă-dă tonul, cum se spune
- Meserie, profesiune
Care-n cazul cel mai trist -
Își dă titlul : „caricrist”.

ÎN ATENȚIA OROR VIZITATORILOR ORAȘULUI BAIA MARE

Pentru a veni în sprijinul celor care vizitează Baia Mare, „Urzica” pune la dispoziție în numărul de față un mic ghid al orașului.

Din gara Baia Mare și plină în centrul orașului faceți pe jos 20 minute. Dacă vreți să luați autobusul faceți... rău, căci vine foarte rar. Și cînd vine nu oprește în Merga la garaj. E defect. Așa că nu are rost să insistați. Mai bine ar insista Intreprinderea Comunală Baia Mare să i se mai repartizeze cîteva autobuse. Nu de alta dar de cînd a luat ființă Serviciul de transport public, se circulă mai mult pe jos. „Per pedes apostolorum” rămîne în consecință cel mai sigur mijloc de locomoție.

*

Vi s-a oprit ceasul? Nu-i nimic. În Baia Mare îl puteți regla imediat. Ceasul din Turnul Ștefan indică întotdeauna o oră fixă. Adică ora 12 și cinci minute. Dacă această oră nu vă convine, cercetați acele ceasul public din strada 17 Octombrie, colț cu Piața Libertății. Acesta vă oferă oricînd ora 3 și 15 minute. Aveți deci de unde alege. Grijă față de exigențele vizitatorilor e evidentă.

Era chiar vorba să se mai instaleze încă un ceas pe una din străzile orașului. Dar s-a făcut remarcă - firească de altfel - că două ceasuri... rele sint deajuns.

*

O priveliște interesantă vă oferă podul de peste Săsar care leagă strada Malinovski de strada Griviței. Ceea ce atrage atenția vizitatorului este tocmai faptul că peste acest pod nu se poate trece. Așadar, dintr-un bun început, el este altfel decît toate celelalte poduri din lume. Pentru a-i păstra neștirbită această deosebire, Sfatul popular al orașului Baia Mare a luat toate măsurile... ca să nu fie reparat. Și, ce-i drept... (în cazul de față) e păcat... a reușit pe deplin.

Peste podul respectiv nu se trece decît cu... vederea.

*

După o plimbare prin oraș o baie fierbinte e bine venită, mai ales acum, pe timp de iarnă. Vizitați deci Baia comunală, care vă oferă tot ce are : apă, ștergare, oglindă etc. Dacă cereți însă bilet pentru cabină, să știți că nu o să puteți face duș, deoarece așa ceva nu există deocamdată în cabinetele băii din Baia.

Rezultă deci că în problema instalării dușurilor - administrația crede că s-a spălat de... obligații.

*

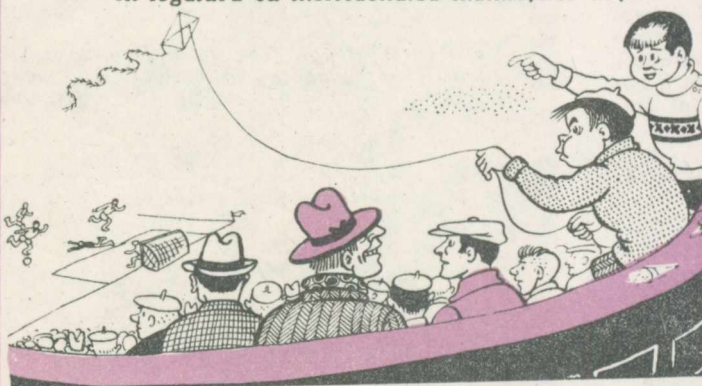
Vreți să cumpărați ceva de-ale mîncării? Intrați la magazinul „Alimentara”, situat la parterul hotelului „Minerul”. Magazinul este aprovizionat cu un variat sortiment de produse, putînd satisface toate gusturile.

Cît privește personalul de serviciu, el constituie o revelație.

Este surizător și pe deasupra și foarte corect. O dovadă în plus că e vorba de un... zîmbet sincer.

DAN MANOLESCU

In legătură cu ineficacitatea înaintașilor noștri



- Ferește zmeul, Costele, că trage Ene la... poartă !...

Desen de Al. Clenciu



- Nu vă temeți, eu sint directoarea !

Desen de Florian

IN TEPII URZICII

O, I, -OI

Persoanele în vîrstă își mai amintesc cum se învăța, pe vremea murii, abecedarul: a, ci, ac... bo, u, bou... o, i, oi... și așa mai departe.

Azi, abecedarul se învață mai bine, dar cazurile de... o, i, oi... se mai întîmplă. Unul, ni-l comunică tovarășul Lungu Florea, muncitor la uzinele de tractoare din Orașul Stalin.

În Poiana Timiș, (regiunea Stalin) era un cămin cultural. Dar acest cămin avea numai... director. Activitate, nu. Și atunci înimi flotide, sătenii Gîrbacea și Preda, locatarii ai casei în care era căminul, s-au gîndit să dea sălii de festivități a numitului cămin o utilizare. Drept care au împărțit sala, printr-un zid, obținînd astfel două încăperi, iar în ele au instalat: în prima niște oi, iar în cealaltă pe... ciținele oilor.

În urma acestei isprăvi, responsabilii culturali din partea locului caută, cîcă, un... salvan de oi sau un coteț de cătel, în care să instaleze un... cămin cultural.

Gospodărie

Pe un ogor al gospodăriei agricole de stat Clucereasa (raionul Pitești) a zăcut - uitat și plouat, nins și expus ruginii - timp de peste trei luni de la terminarea arăturilor de toamnă, un plug al acestei gospodării.

La G. A. S. Clucereasa e director un tovarăș, Ghiță Gheorghe. Dar dînsul nu s-a obosea, timp de peste trei luni, să afle ce e cu acel plug. În schimb, niște oameni din afara gospodăriei - tovarășii Ciornel Gheorghe și Oprea Gheorghe, ambii de la uzina „Vasile Tudose” din Colibași (raionul Pitești) - îndată ce-au aflat de nefericita soartă a pomenitului plug, s-au grăbit - cu grijă față de avuții obștești, să ne semnaleze faptul.

Rugăm persoanele care mai au ocazia să treacă pe lângă acea gospodărie, să aibă bunătatea - dacă mai zăresc cumva pe-acolo vreun plug sau vreun... director fără utilizare - să ne semnaleze și nouă faptul.

Spital suferind

În comuna Nucet (regiunea Oradea) s-a construit anul trecut un spital de către un trust de construcții. Acest trust a depus mult zel în privința ornamentațiilor interioare ale clădirii. Cele mai reușite ornamente le constituie... chivetele din sălile de naștere. Aceste chivete au chiar și oglinzi și chiar frumoase polișoare de sticlă. Un singur lucru n-au aceste chivete: apă. N-au „racord” de apă. E drept, nici de canalizare. Logic: necurgînd apă, nu e nevoie nici de canalizare.

Trustul de construcții a lucrat totodată cu economie. N-a făcut de loc risipă la materiale. În special n-a făcut risipă de calorifere. N-a instalat așa ceva și pe coridoarele de la parter și de la etajul

DAN SOLOMON

In grădină

„Mai bine să te scuturi” -
O floare lăcrima -
„Decît să ai cu fluturi
De-a-face, draga mea!
Cu cît sînt mai frumoși,
Sînt mai necredincioși!”



Grăi priobighetoarea:
„Are dreptate floarea
Și-î înțeleg amarul!
Dar, lucrul buclucas:
Ea-și dăruie nectarul
Oricărui fluturas!”

I ale maternității și nici în unele săli de baie. În aceste băi și pe aceste coridoare nefiind căldură, persoanele care umblă pe acolo nu pot mulțumi... călduros trustului.

De asemenea, spitalul e „unificat”. În sensul că... unificarea între cele șase pavilioane ale sale, dintre care cel central are patru etaje, iar celelalte pavilioane sînt situate la distanțe de sute de metri unul de altul, se face printr-un singur telefon, care și acela se află la... poarta spitalului.

Să ne cunoaștem patria

Tovarășul Eugen Strikberger din Petroșani, strada Mihai Viteazului nr. 13, ne sfătuește să citim neapărat cartea intitulată „Să ne cunoaștem patria”, apărută în 1957 în „Editura Tineretului”. E o carte utilă.

Dar zice să nu citim și pagina 125. În această pagină se afirmă, la un moment dat, următoarele: „Cel mai important bazin carbonifer este bazinul Petroșani, situat în Valea Jiului. Aici se extrage mai ales lignit.” Ceea ce, mai ales... nu e adevărat. În bazinul Petroșani se extrage numai... cărbune brun.

Iar mai departe, în aceeași pagină, se spune că în regiunea Baia Mare e un important bazin carbonifer. Ceea ce, iarăși... nu e adevărat.

Încît, ar fi bine... să ne cunoaștem patria!

Ce. Be. De.

(După sezișări de la tovarășul Mosor Gh. din subredacția noastră pentru regiunea Stalin, și de la corespondenți voluntari din: Orașul Stalin, Colibași-Pitești, Nucet-Oradea și Petroșani)



ȚIGĂRI-SURPRIZĂ

Oricare fumător mai norocos
La preț infim e-n stare să adune,
Fumînd țigări mai proaste sau mai bune,
Acest bazar destul de curios:

De pildă, eu am reușit s-adun
Dintr-un pachet surcele, sîrme, ață
Ba chiar și-un cui (atît de rar pe piață)
Și două sau trei fire de tutun.

Veniți deci fumători, nu pregetați
Participați în unanimitate
La tragerile inaugurate
De tombola țigărilor „Carpați”.

ȚIGĂRI-SURPRIZĂ

ȚIGĂRI-SURPRIZĂ

Schimb de experiență

de VICTOR PIȚIGOI

Undele electromagnetice sînt teribile. Ținînd seama de extraordinara putere de pătrundere a undelor, unii au ajuns la concluzia că vocea directorului nostru e și ea de natură electromagnetică. Cînd vorbește el, aude tot etajul. Cînd strigă - ceea ce se întîmplă destul de des - se aude la toate etajele. Dar cel mai tare se aude în anticameră. Se aude tare, pentru că pereții cabinetului lui sînt subțiri. Sînt foarte subțiri. De aceea tot ce se petrece la director în cabinet, se recepționează fără parașiti la secretară în anti-

cameră. Din cauza acelorași pereți subțiri, nimic nu se poate petrece la secretară, în anticameră, fără să fie difuzat pînă în cabinet, la director. Dacă directorul strînută, secretara răspunde de alături „Noroc!”

Dar toate undele electromagnetice și glasul directorului la un loc, nu fac cit gura secretarei. Vocea ei e mică, dar puterea de pătrundere e mare. Nimic din ce se petrece în cabinetul directorului nu scapă neuzit de secretară, nimic din ce aude secretara nu scapă neafiat de toți. Ea e radio-jurnalul nostru:

- A venit o delegație de la „Motorul Nou”. E la director. Vrea să facă schimb de experiență cu noi.

Peste cinci minute, toată întreprinderea, de la adjunct pînă la școala de ucenici și creșă, știe că „Motorul Nou” vrea să facă schimb de experiență

cu noi. Peste două ceasuri, directorul ne cheamă în ședință.

- Știi de ce v-am chemat? - Incepe el. Știm de ce ne-a chemat, sigur că știm. Dar dăm din umeri. Nu trebuie s'o dăm de gol pe secretară. Fără nici o ezitare, răspundem la unison:

- Nu știm, tovarășe director!

În sfîrșit, directorul ne pune la curent cu ceea ce noi aflasem de două ceasuri.

- Vor metode avansate? Să-și facă metodele lor, nu să ni le răpească pe ale noastre! Cu mine nu le merge! nu admit!

- Refuzăm oficial schimbul de experiență? Șușotim noi consternați.

- Cine a pronunțat cuvîntul „refuzăm”? Cine dovedește această lipsă de principialitate? Cine bagatelizează problema schimbului de experiență? Nu refuzăm nimic. Vor experiență? Experiență le dăm! Dar să nu se amestece în secretele noastre profesionale!

În ușă, apare secretara. Se vede că nu-i ajunge radio, vrea și televiziune.

- Tovarășe director, s-au întors tovarășii.

- Spune-le că s-a făcut. Colectivul e de acord cu un schimb de experiență pe durată de o săptămînă. Îi așteptăm începînd de luni.

Pentru organizarea schimbului de experiență, s-a făcut din partea noastră un comitet al cărui președinte am fost ales eu. Directorul mi-a dat un foarte scurt instruc-taj:

- Dumneata, ca președinte, ai să faci tot ce trebuie. Ce anume trebuie să faci îți spun eu.

În primul rînd, am organizat primirea delegațiilor de la „Motorul Nou”. Am cumpărat garoafe roșii, din care am alcătuit o splendidă lozincă vegetală deasupra porții: „Bine ați venit în schimbul de experi-

Un coleg

*Colegul cu pricina (atunci cînd beau cu el)
Îmi ține partea sincer ca un amic fidel.
În sfatul lui (căci sfatul se dă cu precădere
De către tați la masă și de colegi la bere)
Vorbește cetățeanul ce mă-nțelege, care
Mi-arată o fățișă și caldă aprobare.
În chestiunea „aia” de care s-a vorbit
E de acord cu mine că șeful a greșit,
Găsește ca și mine că faptu-i concludent
Ba încă îmi aduce în plus un argument
Cum că-i de vină șeful, cum că-i dreptatea mea,
Că eu cel mai destoinic, cel mai etcaetera...
Ar trebui părerea să i-o arunc în față,
Chiar de l-ar indispuce, că altfel nu se poate.
De ce o reticență să-ncalce un gînd?...
(Aicea ospătarul și mai adus un rînd)
Cînd...*

(Proziti!)

*omul sincer nu se oprește-n drum
Contează dar „ce” spune și nu contează „cum”!
În rezumat el crede că trebuie să iau
Cuîntul și părerea să mi-o expun pe șleau,
De ce să tac într-una? Să spun ce cred și gata!
El o să mă susțină (și eu, normal, fac plata)...*

*În fine, la ședință, spun tot ce vreau să spun
Spre indignarea certă a șefului comun,
Dar căruia se pare că nu-i dă mina ca
Să se ridice pentru a contracritica,
Ce spun e just, chiar dacă nu este pe de-a-ntregul.
Deci șeful tace încă, vorbește-n schimb...colegul.
Începe să explice pe ton oficial
(Deosebit cu totul de-acela amical)
Că el în mare parte nu e de-acord cu mine
Că vorba mi-e prea aspră și nu prea se cuvine,
Că eu (un gest din umăr și degetul cel mare)
Spun fapte, care fapte mai au interpretare,
Că argumentul unu (e chiar cel dat de el)
Nu e valabil parcă; mai mult chiar: este cel
Ce-arată alte lucruri pe care le-am omis,
Că, cu sau fără vrere tot nu-i un fapt permis,
Că șeful este sincer, că a mers pe-același drum,
Nu a contat „ce” spune, contează însă „cum”.
Cînd*

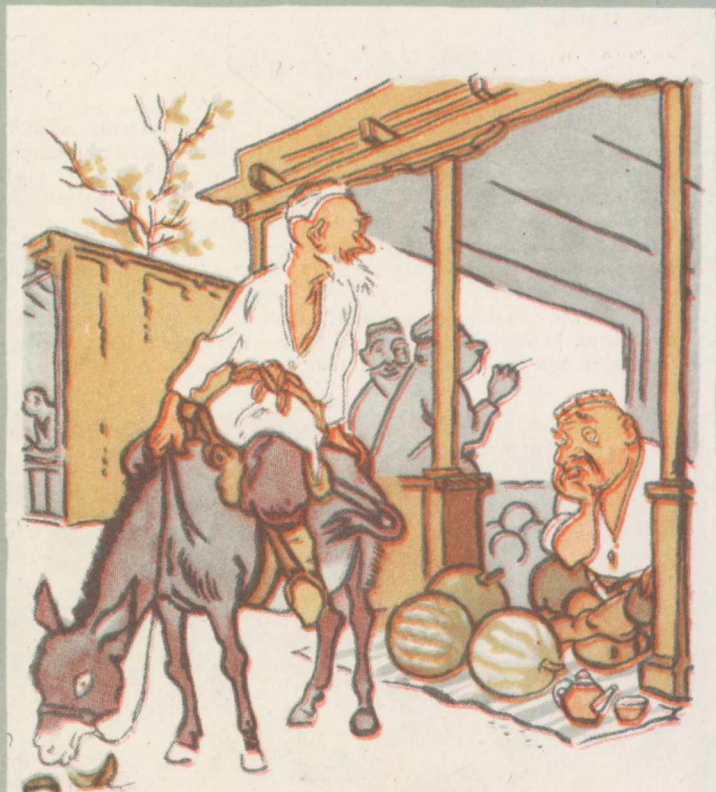
(bea puțină apă)

*a fost la premiere
Și mi-au dat mie, faptul lui l-a făcut plăcere
Deși, și șeful știe aceasta foarte bine,
Și altora din secții de fapt îi se cuvine,
Că eu nu am dreptate cu șeful să-mă „iau”,
Că s lucruri care totuși nu prea se spun pe șleau,
Că șeful e mai mare, deci să-l ascult supus
Și-a închetat ftrește „Atît aveam de spus”.*

MORALĂ: Cine are cite-un coleg la fel
La bere să aștepte să facă plata el.

CONSTANTIN OTTESCU

UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE



- De ce ești atît de trist, Madraim?
- Cum să nu fiu trist cînd, uite, a doua zi cînd nevasta mea nu îndeplinește norma la culesul bumbacului!

Desen de D. Saliev (din „Muștum” - R.S.S. Uzbekă)

ență!" Pentru ca membrii delegației să fie cit mai mulțumiți de cele găsite la noi, li s-a oferit în dar câte o agendă, cu autograful directorului în original. În prima zi, fiecare cu agenda în mână, a asistat la ședința solemnă de inaugurare a schimbului de experiență, restul timpului fiind prevăzut pentru aclimatizarea musafirilor. Seara, s-a organizat un banchet în cinstea delegațiilor. Acolo, vocea electromagnetică a directorului s-a revărsat ca un torent peste mese, invitați și platouri cu icre de Mancuria:

- Trăiască schimbul de experiență, care va deschide zori noi în munca noastră!

Banchetul a ținut toată noaptea, așa că a doua zi delegații n-au mai venit să ne viziteze. Asta ne-a dat răgazul să organizăm cum se cuvine programul pentru a treia zi. A treia zi, le-am prezentat clubul. Bibliotecara a făcut o largă expunere asupra clasificării zecimale a cărților, precum și asupra modului în care se desenează graficul numărului de cititori. A urmat un bogat program artistic cu dansuri naționale, susținut de brigada noastră artistică, anume în cinstea delegațiilor veniți în schimb de experiență. Dar adevărata pastune a delegațiilor am descoperit-o abia în cea de a patra zi: delegații sint șahiști infocați. Am organizat câteva partide mixte în splendida noastră sală de șah. Mai întâi, au câștigat oaspeții și am pierdut noi. Pe urmă, am câștigat noi și am pierdut oaspeții, ceea ce dovedește că am reușit să ne însușim din experiența lor și ei dintr-una noastră. Iată dar cum schimbul de experiență triumfă glorioș! În ziua a cincea, la cererea oaspeților, le-am prezentat atelierele. Avem nouă secții cu câte patru ateliere fiecare, în to-

tal treizeci și șase de ateliere. Ținând seama că ziua de lucru are opt ore, oamenii au putut culege nestingheriți experiență cu o viteză de aproape cinci ateliere pe oră.

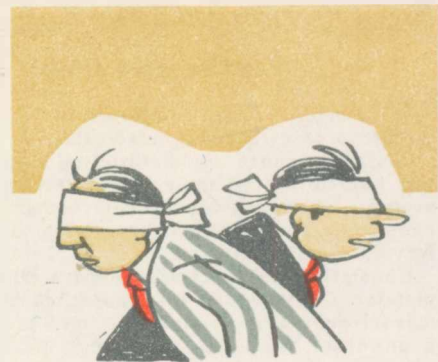
Ultima zi a fost consacrată concluziilor. Oaspeții s-au încuiat în cabinetul directorului, unde împreună cu acesta au discutat în secret trei ceasuri. Din sfert în sfert de oră, secretara venea în mijlocul nostru, ca să ne comunice buletinul tratativelor:

- Schimbul de experiență continuă. Săptămîna viitoare ne vom duce noi la „Motorul Nou”. Să fiți cu ochii-n patru și să nu vă scape nici o metodă avansată! Au vrut schimb de experiență? Poftim schimb de experiență! Depinde de voi dacă veți ști să folosiți acest prilej!

Abia luni dimineață cînd ne-am dus la „Motorul Nou”, am văzut ce înseamnă să organizezi un adevărat schimb de experiență. Garoafe roșii? Mofturi! Ne-au primit printr-o alee de ghirlande din trandafiri albi. Fiecărui i s-a dat câte o agendă de două ori mai mare decît cea oferită de noi și cite un exemplar din broșura „Prin schimb de experiență spre creșterea productivității muncii”, broșură scrisă chiar de directorul lor. Așadar, unu la zero pentru ei. Nouă nu ne-a trecut prin cap chestia cu broșura!

Cînd am ajuns la banchet, ne-am dat seama pe deplin că tot ce am organizat noi a fost floare la ureche. Banchetul lor a durat trei zile. Așa schimb de experiență mai zic și eu! După banchetul de trei zile, a trebuit să ne odihnim alte două zile, așa că ne-am prezentat direct în ultima zi, la concluzii. Ca să ne reabilităm cit de puțin față de ei, directorul nostru i-a invitat la noi, oferindu-le, cu prilejul concluziilor, o gus-

tare. S-a acceptat. Au luat toți loc la masa lungă de ședințe, iar directorul, ocupînd locul oficial de la biroul său, o chemă pe secretară:



- Silvia!

- Silvia ?? au sărit ca arși cei de la „Motorul Nou”. - Dumneavoastră nu aveți șerle?

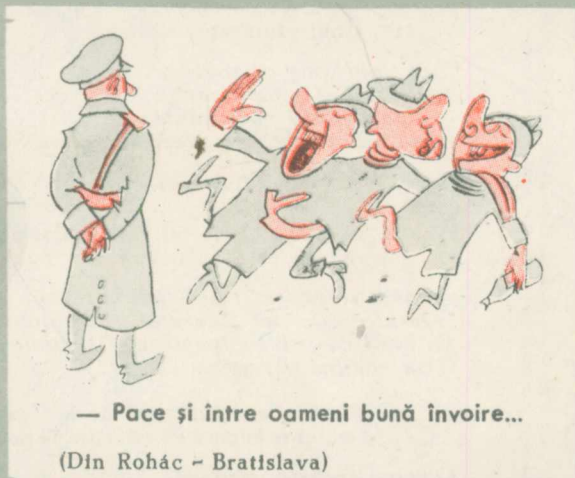
- N-am nevoie - le-a explicat directorul nostru. - La mine, se aude direct prin ușă.

- La mine nu se aude, pentru că ușa e capitonată - constată cu regret celălalt director, notînd ceva în carnețel.

- Cum? Dacă e capitonată nu se mai aude nimic? - și directorul nostru notă și el în carnețelul lui.

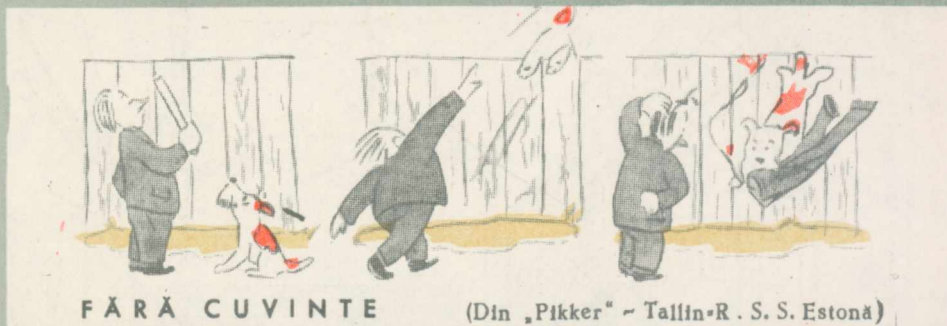
A doua zi, „Motorul Nou” și-a însușit experiența noastră, cu ușa necapitonată, iar noi ne-am însușit experiența lor, cu ușa capitonată.

PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE



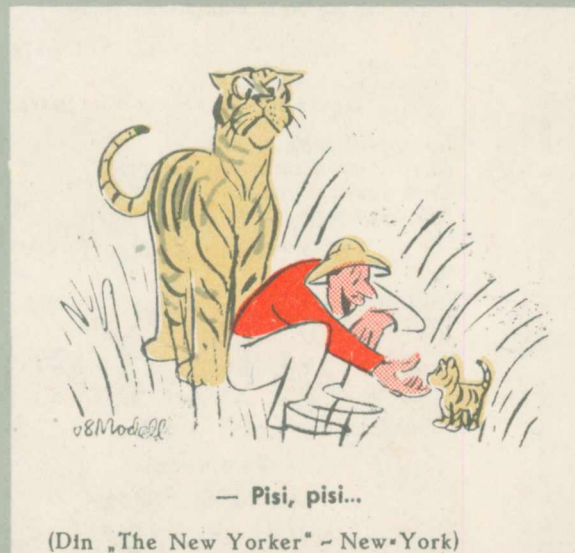
- Pace și între oameni bună învoire...

(Din Rohác - Bratislava)



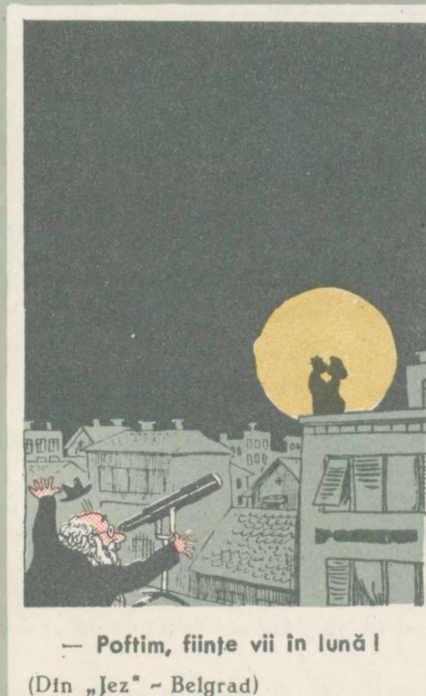
FĂRĂ CUVINTE

(Din „Pikker” - Tallin - R. S. S. Estonă)



- Pisi, pisi...

(Din „The New Yorker” - New-York)



- Poftim, ființe vii în lună!

(Din „Jez” - Belgrad)



Atenție!... Școli...

(din „France Nouvelle” - Paris)

URZICA

ajută

Circulația în hala Obor

În interiorul halelor centrale Obor, la anumite ore, circulația cetățenilor era anevoasă din cauza aglomerației pe intervalele înguste dintre unele compartimente, în vreme ce alte magazine și centre, mai puțin căutate de consumatori, beneficiau de intervaluri mai spațioase.

Constatând justă sezișarea noastră, Direcția Piețelor Capitalei ne informează că a luat măsuri pentru o reamplasare mai practică a unităților din halele Obor, și ne roagă să o mai ajutăm în muncă, semnându-i și în viitor deficiențele sau lipsurile ce vom constata în organizarea piețelor din Capitală.

Dar am prefera... să nu mai avem cei semnalați.

Ambalarea săpunului

Ambalate neglijent, în lăzi uzate, sau manipulate neatent, calupurile de săpun „Stela” ajungeau uneori la consumatori, murdare.

Sezizată, direcția generală respectivă din Ministerul Industriei Bunurilor de Consum ne înștiințează că, pe viitor, la fabrica „Stela”, ambalarea săpunului se va face numai în lăzi noi, și că totodată s-a cerut „Întreprinderii pentru comerțul cu ridicata” să ia măsuri ca nici pe parcurs de la depozite până la magazine și consumatori, să nu se mai producă murdărirea săpunului și a lăzilor de săpun.

Sigur! Săpun... murdar, e un non-sens. Așa că: sau se vinde săpun curat, sau se... curăță cei ce-l murdăresc.

„Aprozar”-ul din Ticleni

În comuna Ticleni (raionul Gilort, regiunea Craiova) există un „Aprozar”. Dar, acum cîteva luni, dacă te uital în rafturile acestui „aprozar”, nu... apro-zăreați nimic: rafturile erau goale.

La sezișarea „Urzicii”, secția comercială raională răspunde că „Aprozar”-ul din Ticleni fiind în sfîrșit lămurit asupra rostului său, a furnizat locuitorilor din comună, în ultimul trimestru: 15 000 kg de cartofi, două tone de varză, trei tone de morcovi, 1500 kg bulion pastă, plus diverse cantități de fructe, zarzavaturi și alte legume, între care 2800 kg ceapă de bună calitate.

Foarte bine! Fiindcă un „aprozar” fără ceapă bună, nu face nici o... ceapă degerată.

VINE, VINE PRIMĂVARA

Soarele domină cerul
Și cu raze-l încunună!
În sfîrșit, stricat de-o lună
Ieri, s-a dres caloriferul!

Termometrele-n dilemă
S-au decis să stea la plus!
Guturalul meu s-a dus,
Nu mai este o problemă!

Parcurile citadine
Te imbie însorite!
Vine primăvara, vine!

Sînt simptome dovedite:
M-au chemat prin telefon
Ieri, la probă la... palton!

A. LĂPUȘNEANU

SPECTACOLE SLABE



- Interesantă montare!
- Nu, dragă, halebardierii sînt puși ca să nu plece publicul înainte de final!...

Desen de Benedict Găneșcu

Epigrame

Inspecție școlară

Cînd un inspector a-ntrebat:
„Cine mai mult a absentat?”
Răspunseră elevii-n cor:
- Toarășul înoătător!

Unul cîntăreț

Zice unul, pus pe soaldă,
Ascultîndu-l prima oară:
- Cum să albă voce caldă
Cînd... e-așa de frig afară?

VICTOR TEODOR și L. SANDU

La pîlea „Secretul Doctorului Bergman” nu prea se imbulzește publicul

Actorul interpret mi-a spus discret:
„Mă-ntrebi despre „Secretul” nostru, cum e?
Eu cred că pentru toate multă lume
O să rămînă deșnic un secret!”

Pîlea „Casa liniștită” de la Teatrul Armatei se bucură de afluență de public

Oricine trebuie să admîtă
Că situația-i curioasă:
Deși e-o „Casă liniștită”
Nu-i pic de liniște la cassă.

AL. STOIAN

Unuia care nu scoate bilet în tramvai

În fine-ai scos și tu bilet,
Mi-a spus-o un amic discret
Ce-a preclzat că te aflai
La „Pronosport”, nu în tramvai.

CORNEL SÂNDULESCU

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25.

Telefoane:

Secretariat 5.38.56;

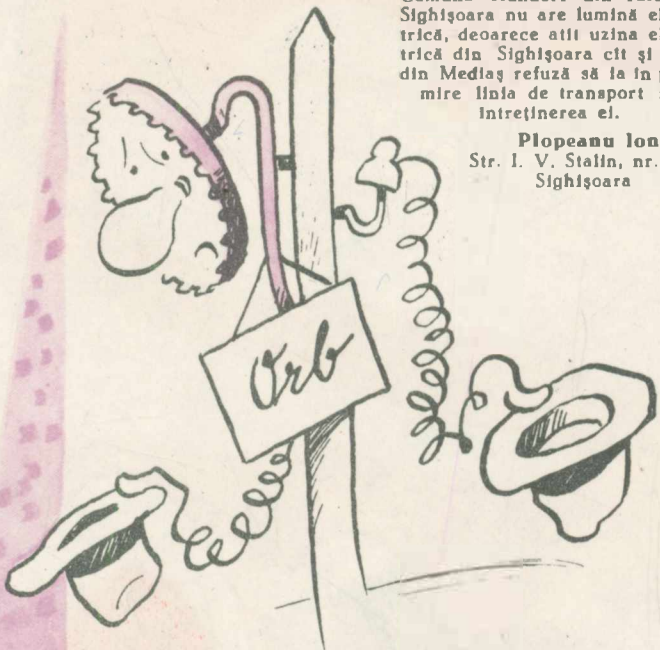
Secția scrisori 3.86.12;

Secretariat de redacție 4.28.15;

Interurban 27

Comuna Hundorf din raionul Sighișoara nu are lumină electrică, deoarece aici uzina electrică din Sighișoara cit și cea din Mediaș refuză să ia în primire linia de transport și întreținerea ei.

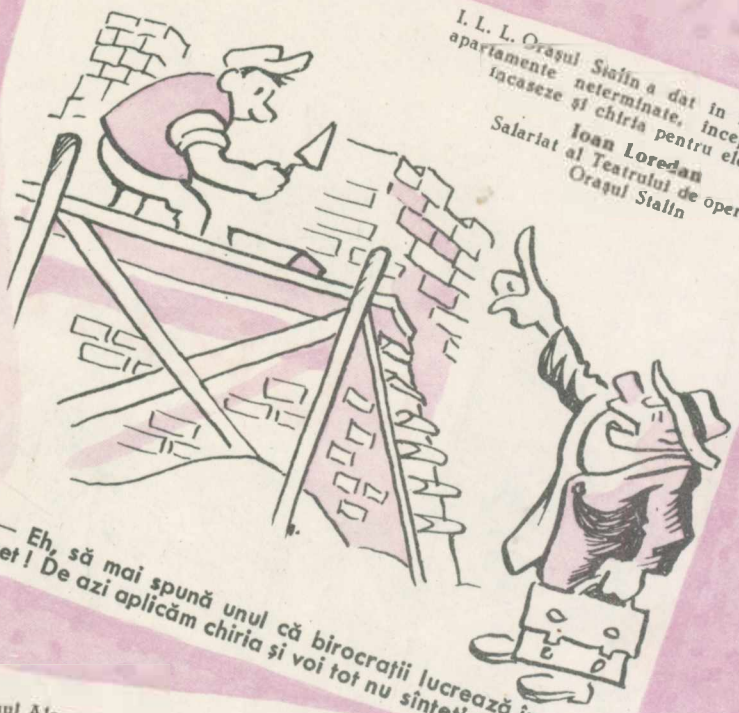
Ploeanu Ion
Str. I. V. Stalin, nr. 146
Sighișoara



- Ne dați, sau nu ne dați?

I. L. L. Orașul Săișin a dat în folosință apartamente neterminate, începând să încaseze și chiria pentru ele.

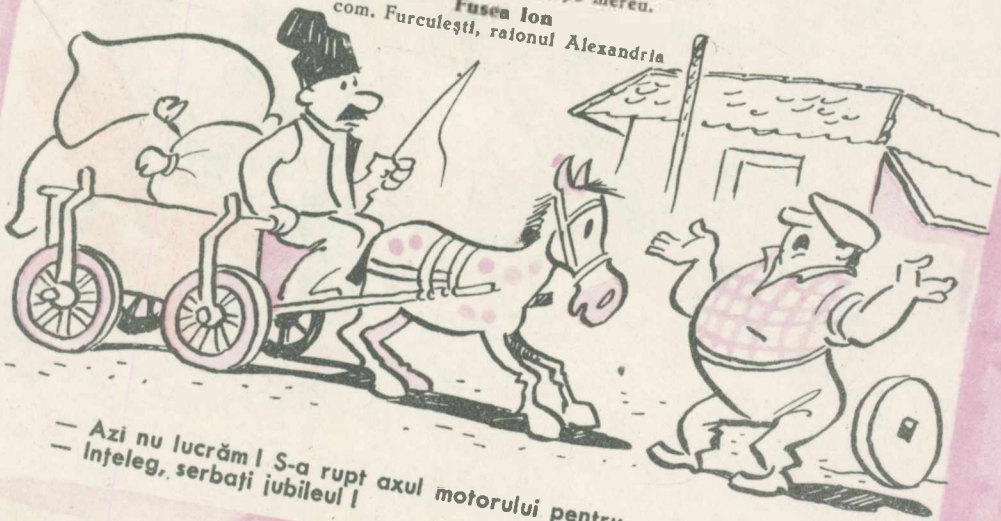
Ioan Loreșan
Salariat al Teatrului de operetă
Orașul Stalin



- Eh, să mai spună unul că birocrații lucrează încet! De azi aplicăm chiria și voi tot nu sînteți gata!

Moara „23 August” din comuna Furculești, raionul Alexandria, funcționează foarte rar, deoarece axul motorului se rupe mereu.

Fusea Ion
com. Furculești, raionul Alexandria



- Azi nu lucrăm! S-a rupt axul motorului pentru a cincea oară!
- Înțeleg, serbați jubileul!

APROZAR



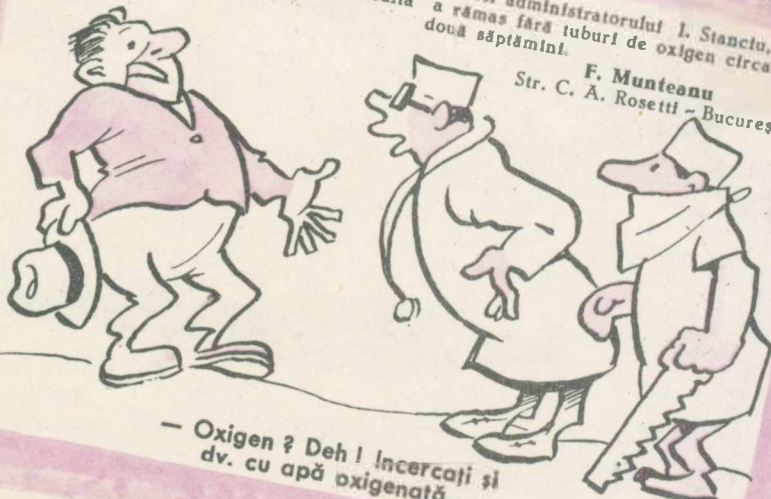
Magazinul Aprozar din Ruschiza, raionul Caransebeș, nu e aprovizionat cu mărfuri specifice. Aici se vînd de obicei băuturi.

Colca Avram
Caransebeș

- Aveți roșii la borcan?
- Nu! Numai „rozé” la sticlă...

Din cauza birocrației și delăsării administratorului I. Stancu, spitalul „Vășile Roșii” a rămas fără tuburi de oxigen circa două săptămîni.

F. Munteanu
Str. C. A. Roșetti - București



- Oxigen? Deh! Încercați și dv. cu apă oxigenată...

SOLUȚIA UNORA

Desen de E. Arno



— V-am spus că pînă în primăvară rezolv problema voastră de aprovizionare.